ॐ

ഒൻപതാം സ്കന്ദം ആരംഭം

ശ്രൂയതാം മാനവോ വംശ: പ്രാചുര്യേണ പരം തപ
നശക്യതേ വിസ്തരതോ വക്തും വർഷശതൈരപി (9-1-7)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
മനുവിൻെറ പിൻഗാമികളെപ്പറ്റിയുള്ള ചെറിയൊരു വിവരണം നൽകാം. ഒരു നൂറു വർഷമുണ്ടായാലും പരിപൂർണ്ണമായി അതു വിവരിക്കുക അസാദ്ധ്യം. ശ്രദ്ധാദേവൻ, വിവസ്വാൻെറയും സംജ്ഞനയുടെയും പുത്രനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴത്തെ മന്വന്തരത്തിലെ മനുവായ വൈവസ്വതനത്രെ. അദ്ദേഹത്തിന് മക്കളില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ വസിഷ്ഠമുനി സന്താനപ്രാപ്തിക്കായി ഒരു യാഗം നടത്താൻ തീരുമാനിച്ചു. പുത്രനെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന രാജാവിൻെറ പത്നിക്കാകട്ടെ ഒരു മകളെയാണു വേണ്ടിയിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് രാജപത്നി ഒരു യാഗപുരോഹിതനെ സമീപിച്ച് ആഗ്രഹമറിയിച്ചു. പുരോഹിതൻ മന്ത്രത്തിൽ ചെറിയൊരു വ്യതിയാനം വരുത്തിയതിൻെറ ഫലമായി ഒരു മകളാണുണ്ടായത്. രാജാവ് ആശാഭംഗത്തോടെ വസിഷ്ഠനോട് പരാതി പറഞ്ഞു. ഭഗവൽശക്തികൊണ്ട് വസിഷ്ഠന് കുട്ടിയുടെ ലിംഗം മാറ്റുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടായി. അങ്ങിനെ മനുപുത്രിയായ ഇള, സുദ്യുമ്നൻ എന്ന മകനായിത്തീർന്നു.

ഒരു ദിവസം സുദ്യുമ്നൻ തൻെറ പരിവാരങ്ങളോടൊത്ത് വനത്തിൽ നായാട്ടിനു പോയി. അവർ മേരു പർവ്വതത്തിൻെറ താഴ്‌വരയിൽ ചെന്നു. അവിടെ ഭഗവാൻ പരമശിവൻ പാവ്വ്തിയോടൊപ്പം കഴിയുന്നു. അവർ ആ വനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച മാത്രയിൽ നായാട്ടുസംഘത്തിലെ കുതിരകളടക്കം എല്ലാവരും സ്ത്രീകളായിത്തീർന്നു. ഇതിനൊരു കാരണമുണ്ട്. വളരെ പണ്ട് ഒരു മുനി ഈ വനത്തിൽ കയറി. അവിടെ പരമശിവനും പാർവ്വതിയും രമിച്ചിരിക്കുന്ന അവസരമായിരുന്നു. മഹർഷിയെ കണ്ട പാർവ്വതി ലജ്ജിതയായി വ്യസനിച്ചു. മുനി തലതിരിച്ച് അവിടെ നിന്നും പോയി. എങ്കിലും തൻെറ പ്രിയതമയ്ക്കു നേരിട്ട ശല്യത്തെ ഓർത്ത് പരമശിവൻ ശപിച്ചു. “ഈ വനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഏവനും ഒരു സ്ത്രീയായി മാറട്ടെ.” അതിനുശേഷം ആരും ആ വനത്തിൽ പ്രവേശിക്കാറില്ലായിരുന്നു.

സുദ്യുമ്നൻ ഒരു യുവതിയായി വനത്തിൽ കുറച്ചുനാൾ അലഞ്ഞു നടന്നു. അവളെ കണ്ട് ബുധൻ പ്രേമപരവശനായി, വിവാഹം ചെയ്തു. അവൾക്കൊരു പുത്രനുണ്ടായി. പുരൂരവൻ. അങ്ങിനെ സ്ത്രീവേഷം അഭിനയിക്കേ സുദ്യുമ്നന് വസിഷ്ഠമുനിയെ ഓർമ്മ വന്നു. ക്ഷണനേരംകൊണ്ട് മുനി പ്രത്യക്ഷനായി. വസിഷ്ഠൻ സുദ്യുമ്നനു വേണ്ടി പരമശിവനോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു. തൽഫലമായി എല്ലാ ഒന്നരാടൻ മാസങ്ങളും സുദ്യുമ്നൻ പുരുഷനായി മാറുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ പരമശിവൻെറ ശാപം ഫലിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ ഭാഗികമായ സംതൃപ്തിയോടെ സുദ്യുമ്നൻ തൻെറ രാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു മൂന്ന് പുത്രന്മാരുണ്ടായി. ഉത്കലൻ, ഗയൻ, വിമലൻ എന്നിവർ. ഇവർ ദക്ഷിണഭാരതത്തിൻെറ ഭരണാധികാരികളായി. കുറച്ചുകാലംകൂടികഴിഞ്ഞ് സുദ്യുമ്നൻ വനവാസത്തിനു പോയപ്പോൾ പുരൂരവനെ രാജാവായി അവരോധിച്ചു.

വിമുക്തസംഗ: ശാന്താന്മാ സംയതാക്ഷോƒപരിഗ്രഹ:
യദൃച്ഛയോപപന്നേന കൽപയൻ വൃത്തിമാത്മന: **(9–2–12)**
ആത്മന്യാത്മാനമാധായ ജ്ഞാനതൃപ്ത: സമാഹിത:
വിചചാര മഹീമേതാം ജഡാന്ധബധിരാകൃതി: **(9–2–13)**
ഏവം വൃത്തോ വനം ഗത്വാ ദൃഷ്ട്വാ ദാവാഗ്നിമുത്ഥിതം
തേനോപയുക്തകരണോ ബ്രഹ്മ പ്രാപ പരം മുനി: **(9–2–14)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
സുദ്യുമ്നൻ സന്യാസം സ്വീകരിച്ച് വനവാസം തുടങ്ങിയതുകൊണ്ട് വൈവസ്വതമനു ദു:ഖിതനായി. ഒരു പുത്രൻ കൂടിയുണ്ടാവണമെന്നാഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ആഗ്രഹപൂർത്തിക്കായി അദ്ദേഹം ഭഗവാനെ പൂജിച്ചു. തൽഫലമായി പത്തു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. അതിൽ മൂത്തയാളത്രെ ഇക്ഷ്വാകു. മക്കളിൽ ഒരാൾ പൃഷധരൻ, ഗുരുവിൻെറ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കാലി മേക്കാൻ പോയി. ഒരു രാത്രിയിൽ പൃഷധരൻ കാലികളെ ജാഗരൂകനായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും പെട്ടെന്ന് കാർമേഘം മൂടി ഇരുട്ടായതിനാൽ പശുക്കളെ എല്ലാം കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഒരു പുലി കാലിക്കൂട്ടത്തിൽ കയറി ഒരു പശുവിനെ പിടികൂടി. അത് അലമുറയിടാനും തുടങ്ങി. പൃഷധരൻ ക്ഷണനേരം കൊണ്ടവിടെ എത്തി വാളെടുത്ത് വെട്ടിയതാകട്ടെ ഒരു പശുവിൻെറ തലയും. പുലിയ്ക്കു മുറിവു പറ്റിയെങ്കിലും അത് കാട്ടിലേക്കോടി രക്ഷപ്പെട്ടു. പ്രഭാതമായപ്പോഴേ പൃഷധരന് അബദ്ധം മനസ്സിലായുള്ളു. ഗുരുവായ വസിഷ്ഠൻ പൃഷധരനോടു പൊറുത്തില്ല. രാജകുമാരസ്ഥാനവും നഷ്ടപ്പെട്ട് ശൂദ്രനായി അലയാൻ ഗുരു അയാളെ ശപിച്ചു. ഗുരുശാപം ശിരസ്സാ വഹിച്ച് പൃഷധരൻ ആജീവനാന്തകാലം ബ്രഹ്മചര്യവ്രതമെടുത്ത് ഭഗവാനിൽ ഹൃദയമർപ്പിച്ച് പരമഭക്തി വളർത്തിയെടുത്തു. എല്ലാ ആസക്തികളിൽ നിന്നും വിടുതൽ നേടി ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ച്, ആശയോ ആവശ്യങ്ങളോ ഇല്ലാതെ ശാന്തനായി, തനിക്കു കിട്ടുന്നതെന്തോ അതാഹരിച്ച് ആത്മാരാമനായി ഭൂമിയിലങ്ങിനെ അദ്ദേഹം അലഞ്ഞു നടന്നു. കുരുടനോ, പൊട്ടനോ, വിഡ്ഢിയോ എന്നു തോന്നുമാറ് പൃഷധരൻ കഴിഞ്ഞുപോന്നു. ഒരു ദിനം കാട്ടുതീയിൽ അകപ്പെട്ട് അദ്ദേഹം മോക്ഷം പ്രാപിച്ചു. വൈവസ്വതമനുവിൻെറ മറ്റൊരു മകൻ കവി, ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ സന്യാസം സ്വീകരിച്ച് കാട്ടിലേക്ക് പോയി ആത്മസാക്ഷാത്കാരം പൂകി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പുത്രനായ കരൂഷനിൽ നിന്ന് കാരൂഷാഗോത്രമുണ്ടായി. മറ്റൊരു പുത്രനായ ധൃഷ്ടൻെറ പിൻഗാമികളായ ധാർഷ്ടന്മാർ ബ്രാഹ്മണരായി.

വേറൊരു പുത്രനായ ദിഷ്ടൻെറ കുലത്തിലെ മരുത്തൻ ഒരു ചക്രവർത്തിയായി അനിതരസാധാരണമായതും വിപുലവുമായ ഒരു യാഗം നടത്തി. അതിനുപയോഗിച്ച പാത്രങ്ങളെല്ലാം സ്വർണ്ണനിർമ്മിതമായിരുന്നുവത്രെ. ദേവന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും തങ്ങൾക്കു കിട്ടിയ അർഘ്യങ്ങളിലും സമ്മാനങ്ങളിലും സന്തുഷ്ടരായി. വായുദേവതകൾ സ്വയം യാഗശാലയിൽ അതിഥികളെ സ്വീകരിക്കാനാഗതരായി എന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. മരുത്തൻെറ പിൻഗാമിയായ തൃണബിന്ദു ദിവ്യഗുണങ്ങളുടെ മൂർത്തീഭാവമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അലംബു, എന്ന അപ്സരസ്സിനെ വിവാഹം ചെയ്തു. അതിൽ കുറെയേറെ പുത്രന്മാരും ഒരു മകളും ഉണ്ടായി. അതേ ഗോത്രത്തിൽ തന്നെയാണ് വൈശാലി നഗരം നിർമ്മിച്ച വിശാലൻെറ ജനനം. ഭക്തശിരോമണിയായി ജീവിച്ച് ആത്മസാക്ഷാത്കാരം നേടിയ സോമദത്തനും ഇതേ ഗോത്രക്കാരനത്രെ. ജനമേജയൻ സോമദത്തൻെറ ചെറുമകനാണ്.

മനുവിൻെറ മറ്റു മക്കൾക്കും പിൻഗാമികളുണ്ടായിരുന്നു.

ॐ

അഹോ രാജൻ നിരുദ്ധാസ്തേ കാലേന ഹൃദി യേ കൃതാ:
തത്പുത്രപൌത്രനപ്തൃണാം ഗോത്രാണി ചന ശൃണ്മഹേ (9–3–32)
കാലോ*ത്f* ഭിയാതസ്ത്രിണവചതുര്യുഗവികൽപിത:
തദ്ഗച്ഛ ദേവദേവാംശോ ബലദേവോ മഹാബല: (9–1–33)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
ശര്യാതി ചക്രവർത്തി വൈവസ്വതമനുവിൻെറ മറ്റൊരു പുത്രനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് അതിസുന്ദരിയായ ഒരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. സുകന്യ. ഒരു ദിവസം രാജാവ് വനത്തിൽ പോയി. ച്യവനമഹർഷിയുടെ പർണ്ണശാലയ്ക്ക് സമീപം കുറച്ചുസമയം ചിലവഴിച്ചു. അവിടെ സുകന്യ ഒരു മൺപുറ്റുനുള്ളിൽ രണ്ടു തിളങ്ങുന്ന തുളകൾ കണ്ടു. ബാലസഹജമായ കുസൃതിയിൽ അവൾ ആ തുളകളിൽ ഒരു കാട്ടുമുള്ളെടുത്ത് കുത്തി. തുളയിൽനിന്ന് രക്തം പ്രവഹിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെതന്നെ രാജാവിൻെറ കൂട്ടത്തിലുള്ള എല്ലാവർക്കും മലമൂത്രതടസ്സവും തുടങ്ങി. ശര്യാതി സ്വയം ആത്മസാക്ഷാത്കാരം നേടിയ ആളായതു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഉടനേ അന്വേഷിച്ചു. "ച്യവനമുനിയുടെ പർണ്ണശാലക്ക് ആരെങ്കിലും ക്ഷതമുണ്ടാക്കുകയുണ്ടായോ?" സ്വന്തം മകൾ കുറ്റമേറ്റു പറഞ്ഞു. കുട്ടിക്കളിക്കിടയിലെ കുസൃതിയാണെന്നു മനസ്സിലായ രാജാവ് ച്യവനമുനിയുടെ അരികിൽ ചെന്ന് ക്ഷമ യാചിച്ചു.

വയസ്സായ മുനി തനിക്ക് രാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് അറിയിച്ചു. രാജാവത് സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. കുമാരിയെ മുനിക്കുനൽകി രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. സുകന്യ ആത്മാർത്ഥയോടെ മുനിയെ പരിചരിച്ചു. മുനി ക്ഷിപ്രകോപിയായിരുന്നുവെങ്കിലും സുകന്യ അദ്ദേഹത്തിന് അനിഷ്ടമായതൊന്നും ചെയ്യാതെ സേവിച്ചു വന്നു.

ഒരു ദിവസം സ്വർഗ്ഗവൈദ്യന്മാരായ അശ്വീനികുമാരന്മാർ മുനിയെ സന്ദർശിച്ചു. മുനി അവരോട് തനിക്ക് യൗവ്വനം വീണ്ടെടുത്തു കൊടുക്കാനാവശ്യപ്പെട്ടു. അതിന് പ്രതിഫലമായി മുനി അവർക്ക് സോമം കുടിക്കാൻ നൽകാമെന്നേറ്റു. അശ്വീനികുമാരന്മാർക്ക് നിഷിദ്ധമായിട്ടുള്ളതത്രേ സോമം. അവർ മുനിയെ ഒരു പൊയ്കയിൽ കൊണ്ടുപോയി അദ്ദേഹത്തോട് മുങ്ങാൻ പറഞ്ഞു. പൊയ്കയിൽനിന്ന് മൂന്നു യുവ കോമളന്മാർ കയറി വന്നു. സുകന്യ ആകെ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലായി. മൂവരും ഒരേ രൂപഭാവങ്ങളുള്ളവർ. സുകന്യ തൻെറ ഭർത്താവിനെ കാണിച്ചു തരണമേയെന്ന് അശ്വീനികുമാരന്മാരോട് പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവളുടെ പാതിവ്രത്യത്തിലും ആത്മാർത്ഥതയിലും സംതൃപ്തരായ അവർ ച്യവനനെ കാണിച്ചു കൊടുത്തു.

താമസംവിനാ, ശര്യാതി ച്യവനൻെറ കുടിലിലെത്തി. മകൾ ഒരു യുവതരുണനുമായി ജീവിക്കുന്നതു കണ്ട് അഛൻ മകളെ ശാസിച്ചു. അവളുടെ ചാരിത്രശുദ്ധിയെ അപലപിച്ചു. എന്നാൽ കാര്യമറിഞ്ഞ് അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായി. രാജാവിൻെറ സഹായത്തോടെ മുനി സോമയാഗം നടത്തി. കുറച്ചു സോമരസം അശ്വീനീകുമാരന്മാർക്കും നൽകി. ഇതറിഞ്ഞ ഇന്ദ്രൻ കോപിഷ്ഠനായി മേഘാസ്ത്രമെടുത്തു കുലയ്ക്കാനാഞ്ഞു. എന്നാൽ ആ കൈ ക്ഷണത്തിൽ സ്തംഭിക്കപ്പെട്ടു. അന്നു മുതൽ അശ്വീനികുമാരന്മാർക്കും സോമരസം കിട്ടിത്തുടങ്ങി.

ഉത്താനബർഹി, ആനർതൻ, ഭൂരിസേനൻ എന്നിവർ ശര്യാതിയുടെ പുത്രന്മാർ. ആനർതൻെറ പുത്രൻ രേവതൻ. അദ്ദേഹത്തിന് നൂറ് പുത്രന്മാർ. അതിലൊരാളായ കകുദ്മിക്ക് രേവതിയെന്നാരു മകളുണ്ടായി. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം മകളുമൊത്ത് ബ്രഹ്മലോകത്തു ചെന്നു. തൻെറ മകൾക്കനുരൂപനായ ഒരു വരനെ തേടിയാണവിടെ ചെന്നത്. അവിടെ ഒരു സംഗീതസദസ്സ് നടക്കുന്നതു കൊണ്ട് അതു കഴിഞ്ഞിട്ടേ ബ്രഹ്മദേവനെ സന്ധിക്കാൻ രാജാവിനു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. കണ്ടപ്പോൾ ബ്രഹ്മദേവൻ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ ഇവിടെ വരുമ്പോൾ ആരെയാണോ മനസ്സിൽ നിനച്ചിരുന്നത് അവരെല്ലാം, അവരുടെ മക്കളും, ചെറുമക്കളുമടക്കം മരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളിവിടെ ചിലവഴിച്ച നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഭൂമിയിൽ യുഗങ്ങൾ കടന്നു പോയിരിക്കുന്നു. തിരികെ പോയി കൃഷ്ണൻെറ ജ്യേഷ്ഠനായ ബലരാമന് അവളെ വിവാഹത്തിൽ നൽകുക." രാജാവ് അങ്ങിനെ ചെയ്തു. വിവാഹത്തിന് ശേഷം അദ്ദേഹം ബദരികാശ്രമത്തിലേക്ക് പോയി.

ॐ

സ വൈ മന: കൃഷ്ണ പദാരവിന്ദയോർവചാംസി വൈകുണ്ഠഗുണാനുവർണ്ണനേ
കരൌ ഹരേർമ്മന്ദിരമാർജ്ജനാദിഷു ശ്രുതിം ചകരാച്യുതസത്കഥോദയേ (9-4-18)
മുകുന്ദലിംഗാലയദർശനേ ദൃശൌ തദ്ഭൃത്യഗാത്രസ്പർശേƒംഗ സംഗമം
ഘ്രാണം ചതത്പാദസരോജസൌരഭേ ശ്രീമത്തുളസ്യാ രസനാം തദർപ്പിതേ (9-4-19)
പാദൌ ഹരേ: ക്ഷേത്രപദാനുസർപ്പണേ ശിരോ ഋഷീകേശപദാഭിവന്ദനേ
കാമം ച ദാസ്യേ ന തു കാമകാമ്യയാ യഥോത്തമശ്ലോകജനാശ്രയാ രതി: (9-4-20)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
നാഭാഗൻ നഭഗന്റെ മകനായിരുന്നു. കുട്ടി തന്റെ ഗുരുവിന്റെകൂടെ കുറച്ചേറെക്കാലം കഴിച്ചിട്ട് അഛന്റെ വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. കാലക്രമത്തിൽ നാഭഗന്റെ മക്കൾ പാരമ്പര്യസ്വത്തുക്കൾ ഭാഗം വക്കുമ്പോൾ നാഭാഗനായി വയസ്സുചെന്ന സ്വന്തം അച്ഛനെ മാത്രം നൽകി. വൃദ്ധൻ മകനെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. “നിന്റെ സഹോദരന്മാരുടെ അനീതിയെക്കുറിച്ചോർത്ത് വ്യാകുലപ്പെടരുത്. കുറച്ചു മഹാത്മാക്കൾ ഒരു യാഗം നടത്തുന്നതിനു മുതിരുകയാണ്. എന്നാലവർക്ക് ചടങ്ങിനെപ്പറ്റി ചില ചിന്താക്കുഴപ്പങ്ങളുണ്ട്. അവരെ രണ്ടുനാലു മന്ത്രങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും പഠിപ്പിക്കുക. തീർച്ചയായും അവർ നിന്നെ സമ്പത്ത് തന്ന് അനുഗ്രഹിക്കും.” മകൻ അച്ഛൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം മഹാത്മാക്കളെ സഹായിച്ചു. യാഗം കഴിഞ്ഞ് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം നടത്തിയ മഹാത്മാക്കൾ യാഗസ്ഥലത്ത് നാഭാഗനുള്ള സമ്പത്തു വച്ചിട്ടാണ് പോയത്. എന്നാൽ അതേ സമയം യാഗസ്ഥലത്ത് അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു സത്വം വന്ന് യാഗാവശിഷ്ടം അതിന്റെ അവകാശമാണെന്ന് പറഞ്ഞു. ഈ സത്വം വാസ്തവത്തിൽ രുദ്രഭഗവാനായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും വൃദ്ധനായ നാഭഗന്റെ അടുക്കൽ ഒത്തുതീർപ്പിനു ചെന്നു. നാഭാഗനാകട്ടെ യജ്ഞശിഷ്ടം രുദ്രന്റെ അവകാശം തന്നെയാണെന്ന് കൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. രുദ്രഭഗവാൻ അച്ഛന്റേയും മകന്റേയും സത്യത്തിലും നീതി ബോധത്തിലും സന്തുഷ്ടനായി. രണ്ടുപേർക്കും ആത്മസാക്ഷാത്കാരം നൽകി. എല്ലാ സമ്പത്തും അവർക്കായി നൽകി.

നാഭാഗന്റെ മകനാണ് അംബരീഷൻ. അദ്ദേഹം കാലക്രമത്തിൽ വിസ്താരമേറിയ സാമ്രാജ്യത്തിനും അളവറ്റ സമ്പത്തിനും അധിപനായി. എന്നാൽ അംബരീഷന് അതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ജീവിതത്തെ നീണ്ടൊരു സ്വപ്നമായി കരുതി, സമ്പത്തിനെ സ്വപ്നവസ്തുവായും കണക്കാക്കി. അവയ്ക്ക് നിയതമായ യാതൊരു വിലയുമില്ലെന്നദ്ദേഹം കരുതി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം നിറയെ ഭഗവൽഭക്തിയായിരുന്നു. ഭഗവാൻ കൃഷ്ണന്റെ പാദങ്ങളിൽ മനം മുഴുകിയിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ഭഗവാന്റെ മഹിമകളെ വാഴ്ത്താനായി ഉപയോഗിച്ചു. കൈകാലുകൾ ഭഗവൽസേവയ്ക്കും ക്ഷേത്ര പാലനത്തിനും ഉതകി. ചെവികൾ ഭഗവൽകഥാശ്രവണം നടത്തി. കണ്ണുകൾ ഭഗവൽരൂപവും ക്ഷേത്രങ്ങളും സദാ കണ്ടു. ഭഗവൽദാസന്മാരുടെ കാൽതൊട്ടു വണങ്ങി അംബരീഷന്റെ ശരീരം പുളകം കൊണ്ടു. ഭഗവൽപ്പൂജ ചെയ്ത തുളസീദലങ്ങൾ മാത്രം അംബരീഷൻ മണത്തു. കാലുകൾ ദിവ്യസ്ഥലങ്ങളെ പ്രദക്ഷിണം വച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏക ആഗ്രഹം ഭഗവൽസേവയും പ്രേമം ഭഗവൽഭക്തന്മാരോടുമായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം മാമുനിമാരുടെ വിദഗ്ദ്ധോപദേശം കേട്ട് രാജ്യം ഭരിച്ചു. എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും ഭഗവൽപ്പൂജയായി കണക്കാക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രവിധി പ്രകാരം അനേകം യാഗത്യാഗങ്ങളും നടത്തുകയുണ്ടായി. മഹാത്മാക്കൾക്കും, യാഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തവർക്കും, ദേവന്മാർക്കും ധാരാളം സമ്മാനങ്ങളും അദ്ദേഹം നൽകി വന്നു. ഭക്തി വർദ്ധിച്ചു വന്നതോടെ ലൗകീകവസ്തുക്കളോടുള്ള അനാസക്തിയും അദ്ദേഹത്തിൽ വളർന്നു. ഭഗവാൻ സ്വയം തന്റെ സുദർശനചക്രം ഈ സൽഭക്തനെ സംരക്ഷിക്കാൻ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

അഹം ഭക്തപരാധീനോ ഹ്യസ്വതന്ത്ര ഇവ ദ്വിജ
സാധുഭിർഗ്രസ്തഹൃദയോ ഭക്തൈർഭക്തജനപ്രിയ: (9–4–63)
സാധവോ ഹൃദയം മഹ്യം സാധൂനാം ഹൃദയം ത്വഹം
മദന്യത് തേ ന ജാനന്തി നാഹം തേഭ്യോ മനാഗപി (9–4–68)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
അംബരീഷൻ ഭഗവൽപ്രീതിക്കായി ദ്വാദശിവ്രതമെടുത്തു. തലേദിവസം നിരാഹാരവ്രതമെടുത്ത് പിറ്റേന്ന്, അതായത് ദ്വാദശിദിനത്തിൽ, ഭഗവാനോടുള്ള തീവ്രഭക്തിയിൽ വിപുലമായ പൂജയോടുകൂടി അംബരീഷൻ വ്രതമവസാനിപ്പിച്ചു. മാമുനിമാർക്കും മറ്റും വിലയേറിയ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. വ്രതമവസാനിപ്പിച്ച് ജലപാനത്തിന് സമയമായപ്പോഴേയ്ക്കും ദുർവ്വാസാവ് മുനി അവിടെയെത്തി. മുൻകോപിയാണ് മഹർഷി. അംബരീഷൻ ബഹുമാനത്തോടെ മുനിയെ എതിരേറ്റു. ദുർവ്വാസാവ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആതിഥ്യം സ്വീകരിച്ചു. സ്നാനത്തിനായി നദിക്കരയിലേക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു.

ദ്വാദശിദിനത്തിൽ വ്രതമവസാനിപ്പിക്കുന്നതിൻെറ ഭാഗമായി ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ നിശ്ചിതസമയമുണ്ട്. ഈ സമയം കഴിയാൻ കാൽമണിക്കൂർ മാത്രമെ ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വ്രതപരിപാലനോത്സുകനായി അംബരീഷൻ മുനിമാരുടെ അനുവാദത്തോടെ ഒരൽപ്പം ജലപാനം നടത്തി. കുറച്ച്കഴിഞ്ഞ് ദുർവ്വാസാവ് മടങ്ങിയെത്തി. വിവരമറിഞ്ഞ് മുനി കോപിഷ്ടനായി. തന്നെ സ്വീകരിക്കുംമുൻപ് ആതിഥേയൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരിക്കുന്നു അദ്ദേഹം തൻെറ ജഡയിൽനിന്നും ഒരു മുടി പറിച്ചെടുത്തെറിഞ്ഞു. അതൊരു രാക്ഷസിയായി അംബരീഷനെ വിഴുങ്ങാനൊരുങ്ങി.

ഭഗവാൻെറ സുദർശനചക്രം സദാ ഭക്തനെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. അത് ദുരാത്മാവിനെ വധിച്ച് ദുർവ്വാസാവിന് നേരെ തിരിഞ്ഞു. ഇതുകണ്ട് ഭയചകിതനായ മുനി തൻെറ പ്രാണനുമായി ഓടി. ചക്രം അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു. മൂന്നുലോകങ്ങളിലും അഭയം കിട്ടിയില്ല. ഒടുവിൽ ബ്രഹ്മാവിനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. ബ്രഹ്മാവും താൻ നിസ്സഹായനാണെന്നറിയിച്ചു. പരമശിവനും വിഷ്ണുചക്രത്തിൽനിന്ന് മുനിയെ രക്ഷിക്കാനാവില്ലെന്ന് പറഞ്ഞു, എന്നാൽ ഭഗവാൻ വാസുദേവനെ ആശ്രയിക്കാൻ ഉപദേശിച്ചു വിട്ടു. ദുർവ്വാസാവ് ഭഗവാൻെറ കാൽക്കൽ വീണ് അഭയം തേടി. തൻെറ പാപത്തിനും ഭക്തനിന്ദക്കും മുനി ക്ഷമ യാചിച്ചു.

ഭഗവാൻ മറുപടിയായി പറഞ്ഞു:
അല്ലയോ മഹർഷേ, ഞാൻ എൻെറ ഭക്തരുടെ അധീനതയിലാണ്. അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ഞാൻ സ്വതന്ത്രനല്ല. എൻെറ ഭക്തർ അവരുടെ ഭാര്യ, മക്കൾ, സ്വത്തുക്കൾ എന്നുവേണ്ട സ്വജീവൻ പോലും എനിക്കുവേണ്ടി ഉപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറായി ജീവിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ഭക്തരെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? നന്മനിറഞ്ഞ ഉത്തമമനുഷ്യർ എൻെറ ഹൃദയവും ഞാൻ അവരുടെ ഹൃദയത്തിലുമാണ്. അവർക്ക് ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരു സത്യത്തേയും അറിയില്ല. എനിക്കും അവരെ മാത്രമെ അറിയൂ. അതുകൊണ്ട് ഞാനൊരു കാര്യം പറയാം. അംബരീഷനോട് ചെന്ന് ക്ഷമ ചോദിച്ചാലും. ഈയൊരു മാർഗ്ഗം മാത്രമെ അങ്ങയെ നേരിടുന്ന ദുരിതത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷയായിട്ടുള്ളു. തപസ്സും പൂജയും ഉന്നതഫലമുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ മുനിമാർക്ക് വിനയവും വേണം. എന്നാൽ അഹങ്കാരികളായവർ തപസ്സനുഷ്ഠിച്ചതുകൊണ്ട് ആശിച്ച ഫലം ലഭിക്കുകയില്ല. അങ്ങേക്ക് പറ്റിയതിതാണ്. വേഗം തന്നെ അംബരീഷനെ കണ്ട് ക്ഷമചോദിക്കൂ.

ॐ

ശ്രീമദ്ഭാഗവതം നിത്യപാരായണം 199-ാം ദിവസം

അഹോ അനന്തദാസാനാം മഹത്ത്വം ദൃഷ്ടമദ്യ മേ
കൃതാ ഗസോ*f*പി യദ്രാജൻ മംഗളാനി സമീഹസേ (9-4-14)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
ദുർവ്വാസാവ് മടങ്ങിവന്ന് അംബരീഷൻെറ കാൽക്കൽ വീണു ക്ഷമ യാചിച്ചു. ഇതുകണ്ട് അംബരീഷൻ വളരെ ലജ്ജിതനായി. അംബരീഷൻ ഭഗവാൻെറ സുദർശനചക്രത്തോട് ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു:.
“അല്ലയോ സുദർശന, നീ അഗ്നിയാണ്, സൂര്യനാണ്, ചന്ദ്രനും പഞ്ചഭൂതങ്ങളുമാണ്. ഈ മഹർഷിയിൽ സംപ്രീതനായാലും. അവിടുന്നാണ് വിശ്വസംരക്ഷകൻ. ഭഗവാൻെറ മഹിമാപ്രകാശം നീയത്രെ. അജ്ഞതാന്ധകാരം നശിപ്പിക്കുന്ന വെളിച്ചം അവിടുന്നാണ്. ഭഗവാൻെറ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് വിശ്വത്തിലെ ദുഷ്ടതകൾ മുഴുവനില്ലാതാക്കുന്നതും മറ്റാരുമല്ല. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ധർമ്മങ്ങൾ വിധിയാംവണ്ണം ചെയ്തുവെങ്കിൽ, ദിവ്യമുനിയായ ദുർവ്വാസാവിനോട് ദയ കാണിച്ചു സംരക്ഷിച്ചാലും. അതുമൂലം ഞങ്ങൾക്ക് വലിയൊരു വരം ലഭിച്ച ഫലമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും.” ഇതുവരെ ദുർവ്വാസാവിനെ പീഡിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചക്രം തൽക്ഷണം തണുത്തു.

സംഭവങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ മാറിയതുകൊണ്ട് സന്തുഷ്ടനായ മുനി പറഞ്ഞു:
ഇന്നു ഞാൻ ഭഗവൽഭക്തരുടെ മഹിമ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. അവരെ ദ്രോഹിക്കുന്നവരോടുപോലും അവരെത്ര മഹത്വപൂർവ്വമാണ് പെരുമാറുന്നത്. ഭക്തർക്ക് ജിവിതത്തിൽ യാതൊന്നും അസാദ്ധ്യമോ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതോ അല്ല. കാരണം അവർ ഭഗവൽപ്രേമത്തിൽ അടിയുറച്ചവരത്രെ. ഉത്തമഭക്തൻെറ നാമശ്രവണം കൊണ്ടു തന്നെ ഒരുവൻെറ പാപം നശിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ഭയങ്കരമായ ഒരു ദുരിതം ഒഴിവാക്കിയതിനു ശേഷം അംബരീഷൻ മഹർഷിയോട് ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ട് മുനിയുടെ അനുവാദത്തോടെ തൻെറ വ്രതമവസാനിപ്പിച്ചു. കൊട്ടാരം വിട്ടു പോവുമ്പോൾ ദുർവ്വാസാവ് അംബരീഷനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. “രാജൻ, ആത്മീയോന്നതി നൽകുന്ന അവിടുത്തെ ഈ കഥ ഭൂമിയുള്ളേടത്തോളം കാലം ആളുകൾ പാടി നടക്കട്ടെ.”

അങ്ങിനെ അംബരീഷൻ വളരെയേറെക്കാലം ഭഗവൽഭക്തനായി ജീവിച്ച് രാജ്യം ഭരിച്ചു. അവസാനം രാജ്യഭാരം മക്കളെ ഏൽപ്പിച്ച് വനവാസത്തിനു പോയി. അംബരീഷൻെറ മക്കളും ഭക്തൻ മാരായിരുന്നു.

ആരെല്ലാം ഈ പുണ്യചരിതം ഓർക്കുകയോ പാടുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ, അവർക്ക് ഭഗവൽഭക്തി നിശ്ചയമായും വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

ഭഗവൽഭക്തിയുടെ മഹിമാവർണ്ണനയാണീ കഥയിലെ ഇതിവൃത്തം. എന്നാൽ “ഭഗവാൻെറ ചക്രം” എന്നത് കുറ്റബോധം തന്നെയല്ലെ? അതിൽ നിന്ന് ഈശ്വരനുപോലും ആരെയും രക്ഷിക്കാനാവില്ല. ക്ഷമിക്കേണ്ടത് നിന്ദിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. അനുരഞ്ജനം മാത്രമാണ് അതിനുള്ള പ്രായശ്ചിത്തം.

ॐ

ജ്ഞാത്വാ പുത്രസ്യ തത് കർമ്മ ഗുരുണാഭിഹിതം നൃപ:
ദേശാന്നി:സാരയാമാസ സുതം ത്യക്തവിധിം രുഷാ (9–6–9)
സ തു വിപ്രേണ സംവാദം ജാപകേന സമാചരൻ
ത്യക്ത്വാ കളേബരം യോഗീ സ തേനാവാപ യത് പരം (9–6–10)
സംഗം ത്യജേത മിഥുനവ്രതിനാം മുമുക്ഷു:
സർവാത്മനാ ന വിസൃജേദ് ബഹിരിന്ദ്രിയാണി
ഏകശ്ചരൻ രഹസി ചിത്തമനന്ത ഈശേ
യുഞ്ജീത തദ്വ്രതിഷു സാധുഷു ചേത് പ്രസംഗ: (9–6–51)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
അംബരീഷന് വിരൂപൻ, കേതുമാൻ, ശംഭു ഇങ്ങിനെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ. വിരൂപൻെറ മകൻ പ്രശദാസ്വൻ. അയാളുടെ പുത്രൻ രതീതരൻ. രതീതരനു കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നില്ല. അംഗിരമുനിയോട് പ്രാർത്ഥിച്ച് രതീതരന് തൻെറ ഭാര്യയിൽ കുറെ മക്കളുണ്ടായി. അവരെയെല്ലാം യുദ്ധവീരന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. വൈവസ്വതമനുവിൻെറ നാസാരന്ധ്രങ്ങളിൽ നിന്നും ഇശ്വാകു ജനിച്ചു. ഇശ്വാകുവിൻെറ നൂറാൺമക്കളിൽ മൂത്തയാൾ വികുക്ഷി. മക്കളിൽ കുറച്ചുപേർ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളുടെയും മറ്റു ചിലർ തെക്കൻദിക്കുകളിലെയും ഭരണാധിപന്മാരായി. ഒരിക്കൽ ഒരു യാഗസമയത്ത്, പിതൃക്കൾക്കായർപ്പിക്കാൻ പറ്റിയ മാംസത്തിന്നായി ഇശ്വാകു വികുക്ഷിയെ നായാട്ടിന്നയച്ചു. സ്വയം വിശന്നിരുന്ന വികുക്ഷി മാംസത്തിൽ കുറച്ചു ഭക്ഷിച്ചു. ഇത് അർപ്പണത്തെ മലിനമാക്കി. പുരോഹിതരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വികുക്ഷിയെ രാജാവ് നാടുകടത്തി. രാജാവ് മാമുനിമാരിൽനിന്നും പരമോന്നതശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ച് അവസാനം പരമഗതി പ്രാപിച്ച് ശരീരമുപേക്ഷിച്ചു. വികുക്ഷി നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തി സിംഹാസിതനായി. വികുക്ഷിയുടെ മകൻ പുരഞ്ജയൻ പ്രശസ്തനായി പലപേരുകളും സമ്പാദിച്ചു. അസുരന്മാർക്കെതിരായി അദ്ദേഹം നടത്തിയ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ഇന്ദ്രൻ സ്വയം കാളയായി മാറി പുരഞ്ജയനെ കൊണ്ടു നടന്നു. അതിനു ശേഷം അദ്ദേഹം ഇന്ദ്രവാഹൻ എന്നും കകുഷ്തൻ എന്നും അറിയപ്പെട്ടു. ആറു തലമുറകൾക്കു ശേഷം, ഇതേ പരമ്പരയിൽ ശാബസ്തൻ പിറന്നു. ശാബസ്തി നഗരം അദ്ദേഹത്തിൻെറ പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. അതെ കുലത്തിലാണ് യുവനാശ്വൻെറ ജനനം. അദ്ദേഹത്തിന് നൂറു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടദ്ദേഹം വനവാസത്തിന് പോയി. കരുണാമയരായ മഹർഷിമാർ, രാജാവിന് കുട്ടികളുണ്ടാവാൻ ഒരു യാഗം നടത്തി. അന്നുരാത്രി, പുരോഹിതൻ ഉറങ്ങികിടക്കുമ്പോൾ തൻെറ പത്നികൾക്കായി വച്ച വിശുദ്ധജലം രാജാവ് ദാഹാർത്തനായി വന്നു കുടിച്ചു. തൽഫലമായി രാജാവ് ഗർഭം ധരിച്ചു. കാലക്രമത്തിൽ, രാജാവിൻെറ വയറു പിളർന്ന് ഒരു പുത്രൻ പുറത്തു വന്നു. കരയുന്ന കുട്ടിക്കായി ഇന്ദ്രൻ തൻെറ ചൂണ്ടുവിരൽ അമൃതിൽ മുക്കി നുണയാൻ കൊടുത്തു. “ഈ ശിശു എന്നെയാണു നുണയുക” (മാംധാതാ). അതുകൊണ്ട് കുട്ടിക്ക് മന്ധാതൻ എന്നു പേർ. യുവനാശ്വൻ, ദിവ്യപ്രഭകൊണ്ട് രക്ഷപ്പെട്ടു. കുറച്ചുനാൾ പർണ്ണശാലയിൽ ജീവിച്ചശേഷം അവസാനം മുക്തിയെ പ്രാപിച്ചു. മന്ധാതന് മൂന്നു പുത്രന്മാരും അമ്പതു പുത്രിമാരും ഉണ്ടായി. അവിടെ ആ സമയം സൗഭരിയെന്നൊരു മുനി ജലതപസ്സിലേർപ്പെട്ടിരുന്നു. ജലത്തിൽ ഇണചേരുന്ന മത്സ്യങ്ങളെക്കണ്ട് മുനിക്ക് ലൈംഗീകാവേശമുണ്ടായി. മന്ധാതനോട് ഒരു പെൺകുട്ടിയെ വേണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടു. മന്ധാതൻ പറഞ്ഞു. “ഏതു പെൺകുട്ടിയാണോ താങ്കളെ വിവാഹം കഴിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നത്, അവളെ സ്വീകരിക്കാം.” മഹർഷിക്ക് മന്ധാതൻെറ വാക്കുകളിലെ നീരസം മനസ്സിലായി. “ഏതൊരു പെൺകുട്ടിയാണ് വയസ്സനായ ഒരുവനെ വിവാഹം ചെയ്യുക?” അദ്ദേഹം സ്വയം ഒരു യുവകോമളനായി മാറി. അമ്പതു പെൺകുട്ടികളും അദ്ദേഹത്തെ വരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഏറെക്കാലം അതിഭൗമമായ സമൃദ്ധിയിലും ഉല്ലാസത്തിലും അവരോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹമിങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു. “ഞാനൊരു മുനിയായിരുന്നു. ഇണചേരുന്ന മത്സ്യങ്ങളെക്കണ്ട് ഞാനീ ഇന്ദ്രിയവലയിൽ വീണുപോയി. പരമസാക്ഷാൽകാരം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആരും ലൗകീകതയുമായി സമ്പർക്കമരുത്. ഏകനായി ഭഗവൽഭക്തിയിൽ മാത്രം മുഴുകി വേണം അയാൾ ജീവിക്കാൻ.

അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽക്കൂടി വീടുപേക്ഷിച്ചുപോയി.

ശുന: ശേപസ്യ മാഹാത്മ്യമുപരിഷ്ടാത് പ്രചക്ഷ്യതേ
സത്യസാരാം ധൃതിം ദൃഷ്ട്വാ സഭാര്യസ്യ ച ഭൂപതേ: **(9-7-24)**
വിശ്വാമിത്രോ ഭൃശം പ്രീതോ ദദാവവിഹതാം ഗതിം
മന: പൃഥിവ്യാം താമദ്ഭി സ്തേജസാപോ*ƒ*നിലേന തത് **(9-7-25)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
മന്ഥാതന്റെ പുത്രൻ പുരുകുൽസൻ രസാതലമെന്ന പാതാളലോകത്തു ചെന്ന് നാഗൻമാരുടെ (സർപ്പരാക്ഷസർ) ശത്രുക്കളായ ഗന്ധർവ്വൻമാരെ വകവരുത്തി. ഈ സഹായം ഓർമ്മിക്കുന്ന ആരെയും സർപ്പവിഷം ബാധിക്കുകയില്ലന്നൊരു പ്രതിഫലം നാഗൻമാർ അവനു നൽകി.

പുരുകുൽസന്റെ കുലത്തിലാണ് ത്രിശങ്കുവിന്റെ ജനനം. സ്വപിതാവിന്റെ ശാപത്താൽ ചണ്ഡാലനായിത്തീർന്ന ത്രിശങ്കു വിശ്വാമിത്രമുനിയുടെ സഹായത്താൽ ഉടലോടെ സ്വർഗ്ഗം പൂകാൻ ശ്രമിച്ചു. സ്വർഗ്ഗലോകത്ത് ത്രിശങ്കുവിന് പ്രവേശനം നിഷേധിച്ചപ്പോൾ വിശ്വാമിത്രൻ ത്രിശങ്കുവിനു വേണ്ടിയൊരു സ്വർഗ്ഗം തന്നെ നിർമ്മിച്ചു. അതൊരു നക്ഷത്രമായി ഇന്നും കാണപ്പെടുന്നു.

ത്രിശങ്കുവിന്റെ പുത്രൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രന് പുത്രൻമാരുണ്ടായിരുന്നില്ല. നാരദമുനിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം വരുണനെ സംതൃപ്തിപ്പെടുത്തി ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ. പുത്രനുണ്ടായാൽ അവനെ വരുണന് ബലി നൽകി കൊള്ളാമെന്ന് പ്രതിജ്ഞയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ഹരിശ്ചന്ദ്രന് പുത്രഭാഗ്യമുണ്ടായി. വരുണൻ ഉടനേതന്നെ ബലി ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പുത്രസ്നേഹത്താൽ ആസക്തനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ ആവുംവിധം ബലികർമ്മം നീട്ടിവെക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ആദ്യം പത്തു ദിവസം കഴിയട്ടെയെന്നും പിന്നീട് അവനു പല്ലു മുളക്കട്ടെ എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞ് ബലി നീട്ടിവച്ചു. എന്നാൽ ഒടുവിൽ മകൻ യുദ്ധവീരനായി കവചമണിയാറാവുമ്പോൾ ബലി നടത്താം എന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു.

ഹരിശ്ചന്ദ്രന്റെ മകൻ രോഹിതൻ അച്ഛന്റെ വാഗ്ദാനം കേട്ട് സ്വരക്ഷക്കായി വനം പൂകി. എന്നാൽ ഈ സമയം ഹരിശ്ചന്ദ്രന് മഹോദരം പിടിപ്പെട്ടു. ഇതുകേട്ട് രോഹിതൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് മടങ്ങാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ ഇന്ദ്രൻ പ്രത്യക്ഷനായി. കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയാലുടൻ ബലികർമ്മം നടക്കുമെന്നും അതു കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ ഒരു നീണ്ട തീർത്ഥയാത്രക്ക് പോവുകയാണുത്തമമെന്നും അവനെ ഉപദേശിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ആറുകൊല്ലം കടന്നുപോയി. കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ അജാഗിരന്റെ മദ്ധ്യപുത്രനായ ശുന:ശേപനെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ ശുന:ശേപനെ വരുണന് ബലി നൽകി. ക്ഷണത്തിൽ രാജാവിന്റെ മഹോദരം മാറുകയും ചെയ്തു. വിശ്വാമിത്രൻ വസിഷ്ഠൻ തുടങ്ങിയവർ യാഗത്തിൽ പൗരോഹിത്യം വഹിച്ചു. യാഗത്തിൽ പ്രീതിപൂണ്ട ഇന്ദ്രൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രന് ഒരു സ്വർണ്ണരഥം നൽകി. വിശ്വാമിത്രൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രന്റെ സത്യത്തിലും ധർമ്മനിഷ്ഠയിലും സംതൃപ്തനായി അദ്ദേഹത്തെ പരമോന്നതമായ ആത്മവിദ്യ പഠിപ്പിച്ചു. രാജാവ് അങ്ങിനെ തന്റെ ബോധതലത്തെ പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ നിന്നും പിൻവലിച്ച് യോഗാഗ്നിയിൽ വിലയിച്ച് ഈശ്വരസാക്ഷാത് കാരം നേടി.

न സാധുവാദോ മുനി കോപഭർജ്ജിതാ
നൃപേന്ദ്രപുത്രാ ഇതി സത്ത്വധാമനി
കഥം തമോ രോഷമയം വിഭാവ്യതേ
ജഗത് പവിത്രാത്മനി ഖേ രജോ ഭുവ: **(9–8–13)**
യസ്യേരിതാ സാംഖ്യമയീ ദൃഢേഹ നൌർ
യയാ മുമുക്ഷുസ്തരതേ ദുരത്യയം
ഭവാർണ്ണവം മൃത്യുപഥം വിപശ്ചിത:
പരാത്മഭൂതസ്യ കഥം പൃഥങ്മതി: **(9–8–14)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
രോഹിതൻെറ കുലത്തിലാണ് ഭാരുകൻ എന്ന രാജാവിൻെറ ജനനം. അദ്ദേഹം വനവാസത്തിനു പോവുകയും മരിച്ചപ്പോൾ ഭാര്യമാരിലൊരാൾ സതിയനുഷ്ഠിക്കാനൊരുമ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഔർവ്വമുനി അവളെ തടഞ്ഞു. ഗർഭിണിയായിരുന്നതുകൊണ്ട് സതിയനുഷ്ഠിക്കാൻ മുനി അവളെ അനുവദിച്ചില്ല. സഹഭാര്യമാർ അവൾക്ക് വിഷം കൊടുത്തെങ്കിലും അവൾ മരിച്ചതുമില്ല. അവൾ സാഗരനു (വിഷവുമായി ജനിച്ചവൻ എന്നർത്ഥം) ജൻമം കൊടുത്തു.

സാഗരൻ ചക്രവർത്തിയായി. പലേ രാജാക്കൻമാരേയും തോൽപ്പിച്ചു. സ്വന്തം ആധിപത്യമുറപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം അശ്വമേധയാഗം നടത്തി. യാഗത്തിൻെറ മുന്നോടിയായി അയച്ചിരുന്ന യാഗാശ്വത്തെ ഇന്ദ്രൻ മോഷ്ടിച്ച് കപിലമുനിയുടെ ആശ്രമപരിസരത്തു വിട്ടു. സാഗരൻെറ അറുപതിനായിരം ആൺമക്കൾ ആശ്രമത്തിൽ യാഗാശ്വത്തെക്കണ്ട് മുനിയെ കള്ളനാണെന്നും കപടധ്യാനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്നും തീർച്ചയാക്കി അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലാനൊരുമ്പെട്ടു. എന്നാൽ കപിലഭഗവാൻ കണ്ണുതുറന്ന മാത്രയിൽ സാഗരൻെറ പുത്രൻമാർ എരിഞ്ഞു ചാമ്പലായി. ഈ കുമാരൻമാർ കപിലമുനിയുടെ കോപാഗ്നി യിലെരിഞ്ഞു എന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ല. എങ്ങിനേയാണീ ദുർഗുണം അവിടത്തേക്കുണ്ടാവുന്നത്? സാമീപ്യമാത്രേന പരിശുദ്ധി നൽകുന്ന ഭഗവാനിൽ ക്രോധമുണ്ടാവുന്നതെങ്ങിനെ? എങ്ങിനെയാണ് ദ്വന്ദ്വഭാവം കപിലദേവനിലുണ്ടാവുക? പരമോന്നത വിജ്ഞാനമായ സാംഖ്യം (അദ്വൈതം) ലോകത്തെ പഠിപ്പിച്ച ഭഗവാനിൽ ദ്വൈതഭാവം എങ്ങിനെയു ണ്ടാവാനാണ്? സാഗരൻെറ പുത്രൻമാർ എരിഞ്ഞത് അവരുടെ തന്നെ ദുഷ്ടത കാരണമത്രെ.

സാഗരന് അസമഞ്ജസൻ എന്നൊരു പുത്രൻ കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെ ചീത്ത മനുഷ്യൻ എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. കാരണം അയാളുടെ പ്രവൃത്തികൾ കാഴ്ചക്ക് ചീത്തയായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് അദ്ദേഹം കുട്ടികളെ കളിയായി നദിയിലെറിയും. എന്നാൽ ആളുകൾ ശകാരിക്കുമ്പോൾ തൻെറ യോഗശക്തികൊണ്ട് ശിശുക്കളെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യും. അസമഞ്ജസൻെറ പുത്രൻ അംശുമാൻ. അംശുമാനും തൻെറ അമ്മാവൻമാർ പോയതു പോലെ യാഗാശ്വത്തെ തേടി കപിലാശ്രമത്തിൽ ചെന്നു. ഭഗവാനെ വണങ്ങി മുനിയിൽ വിഷ്ണുവിനെ ദർശിച്ച് ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ദേവൻമാർക്കുപോലും അവിടുത്തെ സത്യം അറിയില്ല. “അവിടുത്തെ യഥാർത്ഥമായ ഭാവം ആർക്കും അറിയുകയുമില്ല. എല്ലാറ്റിലും നിവസിക്കുന്നത് അവിടുന്നാണെങ്കിലും എന്നേപ്പോലെ അജ്ഞനായ ഒരുവൻ എങ്ങിനെയാണ് അവിടുത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്? ഞാനങ്ങയെ താണുവീണു നമസ്കരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ ദർശനമൊന്നുകൊണ്ടു മാത്രം അജ്ഞാന ബന്ധനം അകലുന്നു.”

കപിലദേവൻ പറഞ്ഞു:
നീ അശ്വത്തെ കൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളുക. അമ്മാവൻമാർ ഗംഗാജലം കൊണ്ട് പുനർജീവിച്ചു കൊള്ളും. അംശുമാൻ യാഗാശ്വവുമായി മടങ്ങി. സാഗരൻ യജ്ഞം നടത്തി ഒടുവിൽ പരമഗതി പൂകി.

സാധവോ ന്യാസിന: ശാന്താ ബ്രഹ്മിഷ്ഠാ ലോകപാവനാ:
ഹരന്ത്യഘം തേ*f*ംഗസംഗാത് തേഷ്വാസ്തേ ഹ്യഘഭിദ്ധരി: (9-9-6)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
അംശുമാൻ ഗംഗയെ ഭൂമിയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനായി പലേ തപ:ശ്ചര്യകളിലും ഏർപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആഗ്രഹസഫലീകരണത്തിനു മുൻപ് അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മകൻ ദിലീപനും ഈ പരിശ്രമത്തിൽ മുഴുകി. ദിലീപിൻെറ മകൻ ഭഗീരഥന് കഠിനമായ തപസ്സിൻെറ ഫലമായി ഒരു സ്വപ്നദർശനമുണ്ടായി.
സ്വർഗ്ഗീയ ഗംഗ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു പറഞ്ഞു: “ഭൂമിയിലേക്കു വരാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. പക്ഷെ എൻെറ ശക്തിയെ കൈക്കൊള്ളാൻ കഴിവുള്ള ഒരാളെ കണ്ടെത്തണം. ഭൂമിയിലേക്കിറങ്ങി വരുമ്പോൾ നദീജലത്തിൻെറ ശക്തി അതീവമായിരിക്കും. മാത്രമല്ല പാപപങ്കിലർ നദിയിൽ കുളിക്കുന്നതു മൂലം അശുദ്ധമാവുമ്പോൾ എനിക്ക് എങ്ങിനെയാണ് ശുദ്ധീകരണമുണ്ടാവുക? ഭഗീരഥൻ രണ്ടുപ്രശ്നങ്ങൾക്കും മറുപടിയായി പറഞ്ഞു: രുദ്രഭഗവാൻ അവിടുത്തെ ശക്തിയെ കൈകൊള്ളും. പുണ്യചരിതരായ ഋഷിമുനിമാർ സ്വയം ലോകത്തെ മുഴുവൻ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു. ഗംഗാജലത്തിൽ അവർ കുളിക്കുമ്പോൾ ആ ജലം പരിശുദ്ധ മായിത്തീരും. കാരണം അവരിൽ നിർമ്മലനായ ഭഗവാൻ സ്വയം എപ്പോഴും എല്ലാ മഹിമയോടും കൂടി നിറഞ്ഞു വിളങ്ങുന്നു. ഭഗീരഥൻ പരമശിവനോട് ഗംഗാപ്രവാഹത്തിൻെറ ശക്തിയെ തടയാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഭഗവാൻ ഹരിയുടെ പാദസ്പർശനമേറ്റ ഗംഗയെ പരമശിവൻ സ്വന്തം ശിരസ്സിൽ കൈകൊണ്ടു. ഭഗീരഥൻ പിന്നീട് ഗംഗയെ തൻെറ പൂർവ്വീകരുടെ ചിതാഭൂമിയിലൂടെ നയിച്ചു. ഗംഗാജല സ്പർശമാത്രയിൽ ഭഗീരഥമാതുലൻമാർ സ്വർഗ്ഗം പൂകി. ഭഗവൽസ്പർശനഭാഗ്യമുണ്ടായ ഗംഗാജലം കൊണ്ട് ഇതു സംഭവിച്ചതിൽ അത്ഭുതമെന്തുള്ളു?
ഭഗീരഥൻെറ കുടുംബത്തിലാണ് സുദാസൻെറ ജനനം. മിത്രദാസനെന്നും കൽമഷപാദൻ എന്നും അയാൾക്ക് പേരുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ നായാട്ടുസമയത്ത് അദ്ദേഹം ഒരു കാട്ടാളനെ കൊന്നു. കാട്ടാളൻെറ സഹോദരനെ വെറുതെ വിട്ടുവെങ്കിലും അവൻെറ മനസ്സിൽ കഠിനമായ പകയുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു പാചകക്കാരൻെറ വേഷത്തിൽ രാജാവിൻെറ അടുക്കള ജോലിക്കാരനായി. ഒരിക്കൽ വസിഷ്ടമുനി കൊട്ടാരം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് വിളമ്പിയത് മനുഷ്യമാംസമായിരുന്നു. കാട്ടാളൻെറ കുസൃതിയിൽ കോപിതനായി മുനി രാജാവിനെ ശപിച്ചു. “ഈ പാപത്തിന് നീ ദുരാത്മാവായി അലയാനിടവരട്ടെ.” എന്നാൽ പാചകക്കാരൻെറ കുൽസിതത്താലാണ് അബദ്ധമുണ്ടായതെന്നറിഞ്ഞ മുനി ശാപകാലം പന്ത്രണ്ടു വർഷത്തേക്കായി ചുരുക്കി. രാജാവാകട്ടെ മുനിയെ ശപിക്കാനൊരുമ്പെടുകയും ചെയ്തു. ജലം കയ്യിലെടുത്തപ്പോഴേയ്ക്ക് ഭാര്യ അതു തടഞ്ഞു. അങ്ങിനെ കയ്യിലെടുത്ത ജലം സ്വന്തം പാദത്തിലേക്ക് രാജാവ് ഒഴിച്ചു. ശാപജലം കാലിലൊഴിച്ചാൽ മറ്റു ജിവികൾക്കൊന്നിനും ശല്യമുണ്ടാവുകയില്ല എന്നതുകൊണ്ടാണ് രാജാവങ്ങിനെ ചെയ്തത്. അങ്ങിനെ രാജാവ് മിത്രസഹനും കല്മഷപാദനുമായി അറിയപ്പെട്ടു. രാജാവ് ദുരാത്മാവായി അലഞ്ഞുനടന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ഒരു ബ്രാഹ്മണദമ്പതികൾ കാമലീലയിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ട് ഭയമേതുമില്ലാതെ ആ ഭർത്താവിനെ സത്വം വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞു. മിഥുനത്തിലെ ഭാര്യ തൻെറ അന്തർനേത്രം കൊണ്ട് പ്രേതത്തിൻെറ രാജവ്യക്തിത്വം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. തൻെറ ഭർത്താവ് ബ്രാഹ്മണനും വിദ്യാസമ്പന്നനും സദാചാരിയുമാണെന്നും വധിക്കരുതെന്നും രാജാവിനോട് അപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ തൻെറ യാചനകൊണ്ട് പ്രേതത്തിൻെറ ഭാവത്തിൽ മാറ്റമൊന്നുമില്ലെന്നു കണ്ട സ്ത്രീ രാജാവിനെ ശപിച്ചു. “നീ നിൻെറ ഭാര്യയെ കാമലീലയ്ക്കായി തൊടുന്ന നിമിഷം മരിച്ചു പോകട്ടെ.” എന്നിട്ട് തൻെറ ഭർത്താവിൻെറ അസ്ഥികൂടം എടുത്ത് ചിതയിൽവെച്ച് താനും അതിൽക്കയറി ഇഹലോകം വെടിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് രാജാവിന് മക്കളുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാവിൻെറ നിർദ്ദേശപ്രകാരം വസിഷ്ഠൻ രാജപത്നിയിൽ ഒരു പുത്രനെ ജനിപ്പിച്ചു. ഗർഭസ്ഥശിശു ഏഴുകൊല്ലം അമ്മയുടെ ഗർഭപാത്രത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. അവസാനം വസിഷ്ടൻ ഒരു കല്ലെടുത്ത് രാജ്ഞിയുടെ വയറ്റിൽ ഇടിച്ചപ്പോഴാണ് അവൻ പുറത്തുവന്നത്. ഇതേ കുടുംബത്തിലാണ് ഖട്വാംഗൻ ജനിച്ചത്. മഹാനായ രാജാവായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തൻെറ മരണത്തിത് ഒരു മണിക്കൂർ മുൻപ് അദ്ദേഹത്തിന് കാര്യം മനസ്സിലായി. ഉടനേ തന്നെ മനസാ അദ്ദേഹം മൂന്ന് ലോകങ്ങളും ത്യജിച്ചു. അവയെല്ലാം തികച്ചും ക്ഷണികങ്ങളും അസ്ഥിരവും അസത്തും ആണെന്നു കണ്ട് ഭഗവാനിൽ പൂർണ്ണമായും സ്വയം സമർപ്പിച്ചു. ഉടനെ തന്നെ ഖട്വാംഗൻ ഈശ്വരസാക്ഷാത്ക്കാരം നേടി. ഭഗവാൻ വാസുദേവൻെറ സർവ്വാന്തര്യാമിത്വം അനുഭവിച്ചു.

ഗുർവർത്ഥേ ത്യക്തരാജ്യോ വ്യചരദനുവനം പദ്മപദ്ഭ്യാം പ്രിയായാ:
പാണിസ്പർശാക്ഷമാഭ്യാം മൃജിതപഥരുജോ യോ ഹരീന്ദ്രാനുജാഭ്യാം
വൈരൂപ്യാച്ഛൂർപ്പണഖ്യാ: പ്രിയവിരഹരുഷാ*ff*രോപിതഭ്രൂവിജൃംഭ
ത്രസ്താബ്ധിർബ്ബദ്ധ സേതു: ഖലദവദഹന: കോസലേന്ദ്രോ*f*വതാന്ന: **(9–10–4)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
ഖട്വാംഗൻെറ ചെറുമകനായിരുന്നു രഘു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചെറുമകൻ ദശരഥൻ. ഭഗവൽപ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായി ഭഗവാൻ സ്വയം ദശരഥപുത്രനായ രാമനായി അവതാരമെടുത്തു. അദ്ദേഹം അച്ഛൻെറ വാഗ്ദാനം പാലിക്കാനായി രാജ്യവും അധികാരങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് കാട്ടിൽ അലഞ്ഞു നടന്നു. അനുജനായ ലക്ഷ്മണനും ഹനുമാനും മാത്രമേ കൂട്ടിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രിയ പത്നിയും നഷ്ടപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ഒരു പാലം കെട്ടി വലിയൊരു കൂട്ടം രാക്ഷസരെ കൊന്നൊടുക്കി പ്രിയതമയെ വിണ്ടെടുത്തു. ആ ഭഗവാൻ രാമൻ നമ്മളെ സംരക്ഷിക്കട്ടെ.

വിശ്വാമിത്രമുനി നടത്തിയ യാഗങ്ങളെ വിഘ്നപ്പെടുത്താൻ വന്ന രാക്ഷസരെ രാമൻ അടിച്ചോടിച്ചു. വെറുമൊരു ലീലയായി ശിവപാശം ബന്ധിച്ച് സമ്മാനമായി സീതാദേവിയെ സ്വീകരിച്ചു. ക്ഷത്രിയ കുലത്തെ പീഢിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന പരശുരാമനെ നമ്രശിരസ്കനാക്കി. ദശരഥ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ബന്ധുമിത്രാദികളെ ഉപേക്ഷിച്ച് സിതയോടും ലക്ഷ്മണനോടുമൊന്നിച്ച് വനവാസം നടത്തി. അവിടെ ശൂർപ്പണഖയേയും മറ്റ് അസുരൻമാരേയും വകവരുത്തി. ശൂർപ്പണഖയുടെ സഹോദരനായ രാവണന് സീതയിൽ ആഗ്രഹം ജനിക്കുകയും അവളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ അമ്മാവനായ മാരീചനെ സ്വർണ്ണമാനിൻെറ വേഷത്തിൽ അയക്കുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടായി. മാരീചൻ രാമബാണത്താൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. സ്ത്രീകളോട് ആസക്തിയുള്ളവൻെറ വിധിക്കുദാഹരണം കാണിക്കാനെന്ന മട്ടിൽ രാമൻ സീതാവിരഹത്തിൽ അതീവ ദു:ഖിതനായിരുന്നു. ഭക്തനായ ജടായുവിന് രാമൻ സായൂജ്യം നൽകി.

സുഗ്രീവനുമായി സഖ്യത്തിലേർപ്പെട്ട ശേഷം സീതാദേവി എവിടെയാണുള്ളതെന്ന് രാമൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. സീതയെ വിണ്ടെടുക്കാൻ ലങ്കയിലേക്ക് പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. സമുദ്രം അദ്ദേഹത്തിന് വഴി കൊടുത്തു. പർവ്വതനിരകൾ കൊണ്ട് സമുദ്രത്തിന് കുറുകെ ഒരു പാലം തീർത്ത് കടന്നുചെന്ന് രാമനും കൂട്ടരും ലങ്കയെ ആക്രമിച്ചു. വാനരസേനയുടെ സഹായത്തോടെ അസംഖ്യം രാക്ഷസൻമാരോടു യുദ്ധം ചെയ്ത് ഒടുവിൽ രാവണനെ വധിക്കുകയും ചെയ്തു. സീതാപഹരണത്തോടെ രാവണൻെറ ആർജ്ജിതപുണ്യങ്ങളെല്ലാം തീർന്നു പോയിരുന്നു. രാവണൻെറ നിർജ്ജീവശരീരത്തിനു ചുറ്റും രാക്ഷസസ്ത്രീകൾ ഒച്ചയിട്ടു നിലവിളിച്ചു. വികാരത്തിനു വശംവദനായി അസമയത്തു മരിച്ച രാവണൻ മരണത്തെ വിളിച്ചു വരുത്തുകയായിരുന്നു.

രാമൻ വിഭീഷണനെ ലങ്കാധിപതിയാക്കി. എന്നിട്ട് സീത ലക്ഷ്മണൻ സുഗ്രീവൻ ഹനുമാൻ എന്നിവരോടു കൂടി സ്വന്തം നാടായ അയോധ്യയിലേക്ക് പറന്നു. അപ്പോഴേക്ക് വനവാസകാലം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. രാമൻെറ അനുജൻ ഭരതൻ അവരെ എതിരേറ്റു. ജ്യേഷ്ഠൻെറ അഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മെതിയടികൾ സിംഹാസനത്തിൽ വെച്ച് ഭരതൻ രാമദാസനായി രാജ്യം ഭരിക്കുകയായിരുന്നു. എല്ലാ ബന്ധുമിത്രാദികളും പ്രജകളും രാമൻെറ തിരിച്ചു വരവിൽ അതീവ സന്തുഷ്ടരായിരുന്നു. രാമൻ അയോധ്യയിൽ സിംഹാസനാരൂഢനായി. രാമരാജ്യത്ത് ശാരീരികമോ മാനസീകമോ ആയ രോഗങ്ങൾ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ധർമ്മനിഷ്ടയിലും ഐശ്വര്യത്തിലും രാമരാജ്യം ജ്വലിച്ചു വിളങ്ങി. സ്വന്തം ജീവിതചര്യകൊണ്ട് രാമനും സീതയും ഗൃഹസ്ഥജീവിതത്തിൻെറ ഉത്തമ മാതൃകയായി.

നമോ ബ്രഹ്മണ്യദേവായ രാമായാകുണ്ഠമേധസേ
ഉത്തമശ്ലോകധുര്യായ ന്യസ്തദണ്ഡാർപ്പിതാങ്ഘ്രയേ **(9-11-7)**
സ്ത്രീപുംസംഗ ഏതാദൃക്സർവത്ര ത്രാസമാവഹ:
അപീശ്വരാണാം കിമുത ഗ്രാമ്യസ്യ ഗൃഹചേതസ: **(9-11-17)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
ഭഗവാൻ രാമൻ തന്റെ ആത്മപ്രസാദത്തിന് വേണ്ടി ഒരു വിശുദ്ധ യാഗം നടത്തി. രാമൻ വിഷ്ണു ഭഗവാൻ തന്നെയാണല്ലോ. യാഗാവസരത്തിൽ തനിക്കുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം അദ്ദേഹം ദാനം ചെയ്തു. രാജ്യവും സമ്പത്തുമുഴുവനും രാജ്യം ഭരിക്കാൻ യോഗ്യതയുള്ള മഹാത്മാക്കൾക്കു മാത്രം നൽകി. സ്വന്തമായി ഉടുവസ്ത്രം മാത്രമെ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സീതയും രാമനെ പിന്തുടർന്ന് എല്ലാം ദാനം ചെയ്തു. രാമന്റെ സൽക്കർമ്മങ്ങളിൽ സംതൃപ്തരായ മഹാത്മാക്കൾ രാജ്യം രാമന് തിരിച്ചു നൽകി. എന്നിട്ടിങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. "ഭഗവാനെ ഞങ്ങൾ നമസ്കരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ച് അജ്ഞാനത്തെ തുടച്ചു മാറ്റുന്നത് അവിടുന്നത്രെ. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവിടവും അതിപ്രശസ്തനും അഹിംസാവാദികളായ മഹാത്മാക്കൾ വണങ്ങുന്ന പാദങ്ങളോടു കൂടിയവനുമായ ഭഗവാനെ ഞങ്ങൾ നമിക്കുന്നു."

രാമൻ വേഷപ്രച്ഛന്നനായി തലസ്ഥാനത്ത് ജനഹിതമറിയാൻ നടക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു രാത്രിയിൽ ഒരാൾ തന്റെ ഭാര്യയെ തിരസ്കരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അയാൾ പറഞ്ഞു. "നീ മറ്റൊരാളുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചവളാണ്. സീതപോലും അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. രാമൻ തന്റെ ഭാര്യയോടുള്ള അതീവസ്നേഹം കൊണ്ട് അതിൽ തെറ്റൊന്നും കാണുന്നില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ ഞാനങ്ങിനെയല്ല. എനിക്ക് നിന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ വയ്യ. ജനഹിതം മാനിച്ച്, സ്വീകരിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളതെങ്കിലും രാമൻ കഠിനമായ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു. ഗർഭിണിയായ സീതയെ കാട്ടിലേക്കയച്ചു. അധികം താമസിയാതെ സീത രണ്ട് ആൺകുട്ടികളെ പ്രസവിച്ചു. ലവനും കുശനും. സീത അവരെ വാൽമീകി മുനിയുടെ സംരക്ഷണത്തിലാക്കിയിട്ട് ഭൂമിക്കടിയിലേയ്ക്കു പോയി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ഈ വാർത്തയറിഞ്ഞ രാമൻ ദു:ഖാകുലനായി. രാമനും സീതയും ഈ ദിവ്യ നാടകമരങ്ങേറിയത് സ്ത്രീപുരുഷസംഗം എന്നും ദു:ഖവും കഷ്ടപ്പാടുകളും ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കാനായിട്ടത്രെ. ദേവൻമാർ പോലും ഇതിനപവാദമല്ല.

ഇതിനുശേഷം രാമൻ പതിമൂവായിരം കൊല്ലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. എന്നിട്ട് തന്റെ ദിവ്യസവിധത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ദുഷ്ടരേയും രാക്ഷസൻമാരേയും രാമൻ കൊന്നൊടുക്കിയതിൽ അത്ഭുതമൊന്നുമില്ല. രാവണനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ വാനരൻമാർ (ഇവർ ചില ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നിരിക്കാം) രാമനു തുണ നൽകിയതും അത്ഭതമല്ല തന്നെ. കാരണം രാമൻ ഭഗവാൻ വിഷ്ണുതന്നെയാണല്ലോ. അവിടുത്തെ മഹിമ അപാരമത്രെ. രാമന്റെ അവതാരക്കാലത്ത് അദ്ദേഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാവരും പരമപദം പ്രാപിച്ചു. ദിവ്യമായ ഈ രാമകഥ തുടർച്ചയായി ആവർത്തിച്ചു കേൾക്കുന്നവർക്ക് കർമ്മബന്ധനത്തിൽ നിന്നു മോചനം ലഭിക്കുന്നു.

കുശന്റെ പിന്തുടർച്ചയായി സൂര്യവംശത്തിൽ ഹിരണ്യനാഭൻ പിറന്നു. ജൈമിനി മഹർഷിയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്ന അദ്ദേഹം വലിയ യോഗിയായിരുന്നു. യാജ്ഞവൽക്യന് ആത്മജ്ഞാനമുപദേശിച്ചത് ഈ ഹിരണ്യനാഭനത്രെ. ഈ കുലത്തിലെ അവസാന കണ്ണി ബ്രഹദ്ബലനാണ്. അദ്ദേഹം അങ്ങയുടെ അച്ഛൻ അഭിമന്യുവിനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. കലിയുഗമവസാനിക്കും വരെ ഈ കുലം നിലനിൽക്കും. സുമിത്രനായിരിക്കും അവസാനത്തെ രാജാവ്. അതു കഴിഞ്ഞ് കാലാപഗ്രാമത്തിൽ വസിക്കുന്ന ഉത്തമയോഗിയായ മരു സൂര്യവംശത്തെ പുനരുദ്ധരിക്കും.

യസ്യയോഗം ന വാഞ്ഛന്തി വിയോഗഭയകാതരാ:
ഭജന്തി ചരണാംഭോജം മുനയോ ഹരി മേധസ: (9–13–9)
ദേഹം നാവരുരുത്സേ*f*ഹം ദു:ഖശോകഭയാവഹം
സർവ്വത്രാസ്യ യതോ മൃത്യുർമ്മത്സ്യാനാമുദകേ യഥാ (9–13–10)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
ഇഷ്വാകുവിൻെറ മകനായിരുന്നു രാജാവായ നിമി. ഒരു യാഗം തുടങ്ങി വച്ചിട്ട് അതിൽ പങ്കെടുക്കാൻ രാജാവ് വസിഷ്ടമുനിയെ ക്ഷണിച്ചു. ഇന്ദ്രൻെറ ക്ഷണപ്രകാരം മറ്റൊരു യാഗത്തിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും അതുകഴിഞ്ഞ് നിമിയുടെ യാഗശാലയിലേക്ക് വന്നുകൊള്ളാമെന്നും മുനി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ മറ്റു പുരോഹിതൻമാരെവച്ച് രാജാവ് യാഗം തുടർന്നു. നിമി യാഗകർമ്മങ്ങൾക്ക് വലിയ വില കൽപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. കാരണം ലോകത്തിലെ എല്ലാം ക്ഷണികങ്ങളാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു. വസിഷ്ടൻ തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ യാഗം തുടർന്നതറിഞ്ഞ് കോപിഷ്ഠനായി. അദ്ദേഹത്തിനെ വ്യക്തിപരമായി നിന്ദിച്ചതായി കരുതുകയും ചെയ്തു. മുനി രാജാവിനെ ശപിച്ചു. "നിനക്ക് എല്ലാം അറിയാമെന്ന ഭാവമുണ്ട്. എങ്കിലും നീ മരിച്ചു വീഴും." രാജാവും മുനിയെ അപ്രകാരം ശപിച്ചു. അങ്ങിനെ വസിഷ്ടന് ഉർവശിയുടേയും മിത്രവരുണൻമാരുടേയും പുത്രനായി ജനിക്കേണ്ടതായി വന്നു.

പുരോഹിതരായ ബ്രാഹ്മണർ നിമിയുടെ ശരീരം തൈലമിട്ടു വച്ച് യാഗസന്നിഹിതരായ ദേവൻമാരോട് നിമിയുടെ ജീവൻ തിരിച്ചു കിട്ടാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ ജീവൻ മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത നിമി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "എൻെറ ശരീരത്തിന് ജീവൻ തിരിച്ചു കിട്ടണമെന്ന് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഞാനീ ശരീരത്തെ ഒരു തടവറയായി കരുതുന്നു. ഒരു ജ്ഞാനിയും ഒരു ശരീരത്തിൽത്തന്നെ നിവസിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയില്ല. കാരണം അവർക്ക് മരണഭയം സദാ ഇല്ല തന്നെ. വിജ്ഞാനിയായ ഏതൊരുവനും ഭഗവാൻെറ താമരപ്പാദങ്ങളെ പൂജിക്കാനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. എൻെറ ശരീരം തൈലമിട്ട് പുനരുദ്ധരിപ്പിക്കാൻ എനിക്കാഗ്രഹമില്ല. കാരണം ഈ ശരീരമാണല്ലോ ദുരിതങ്ങൾക്കും ഭയത്തിനും ദു:ഖത്തിനും കാരണം. ദേവൻമാർ അപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ അനുഗ്രഹിച്ചു. "ശരീരമില്ലാതെ തന്നെ നീ എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകൾക്കുള്ളിൽ വസിച്ചാലും." (കണ്ണിൻെറ അടക്കലും തുറക്കലും നിമിയാണ് ചെയ്യുന്നത്).

പിന്നീട് പുരോഹിതർ നിമിയുടെ ശരീരം കടഞ്ഞ് അതിൽനിന്ന് ജീവനുള്ള ഒരു കോശം വേർതിരിച്ചെടുത്തു. അത് മറ്റൊരു മനുഷ്യജീവിയായി വളരാൻ കെൽപ്പുള്ള ഒന്നായിരുന്നു. അതാണ് നിമിപുത്രനായ ജനകൻ. ഒരു പുതിയ രാജകുലം ജനകനാൽ തുടങ്ങി വച്ചു. അദ്ദേഹം ശരീരമില്ലാത്ത ഒരാളുടെ മകനായിരുന്നതിനാൽ വൈദേഹൻ എന്നറിയപ്പെട്ടു. (വിദേഹൻെറ പുത്രൻ). മിഥിലൻ എന്നും അദ്ദേഹത്തിന് പേരുണ്ട്. (കടഞ്ഞെടുത്തവൻ എന്നർത്ഥത്തിൽ). മിഥിലാപുരി നിർമ്മിച്ചതദ്ദേഹമത്രെ.

പരീക്ഷിത്തേ, ഈ രാജപരമ്പരയിൽ പലേ രാജർഷികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെല്ലാം വിജ്ഞാനത്തിൻെറ പരമോന്നതപദവികൾ നേടിയവരായിരുന്നു. യാജ്ഞവൽക്യൻ തുടങ്ങിയ മുനിവര്യൻമാരുടെ സത്സംഗം കൊണ്ടാണീ രാജാക്കൻമാർ ആത്മനിഷ്ഠരായിത്തീർന്നത്. അവരെല്ലാം ജീവിതത്തിൻെറ ദ്വന്ദഭാവങ്ങളെ ജയിച്ചവരായിരുന്നു. ഗൃഹസ്ഥരായി ജീവിക്കുകയായിരുന്നുവെങ്കിലും അവർ സുഖദു:ഖങ്ങളെ തുല്യമായി കരുതി.

വിധായാളീകവിശ്രംഭമജ്ഞേഷു ത്യക്തസൌഹൃദാ:
നവം നവമഭീപ്സന്ത്യ: പുംശ്ചല്യ: സ്വൈരവൃത്തയ: **(9-14-38)**
ഏക ഏവ പുരാ വേദ: പ്രണവ: സർവവാങ്മയ:
ദേവോ നാരായണോ നാന്യ ഏകോ*f*ഗ്നിർവർണ്ണ ഏവ ച **(9-14-48)**
പുരൂരവസ ഏവാസീത് ത്രയീ ത്രേതാമുഖേ നൃപ
അഗ്നിനാ പ്രജയാ രാജാ ലോകം ഗാന്ധർവമേയിവാൻ **(9-14-49)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:

അത്രി, സൃഷ്ടികർത്താവായ ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തോഷാശ്രുക്കളിൽ നിന്ന് ചന്ദ്രദേവതയായ സോമൻ അമൃതു നിറഞ്ഞവനായി ജനിച്ചു. സൃഷ്ടാവ് സോമനെ മഹർഷിമാരുടെ സംരക്ഷയ്ക്കായും ഔഷധച്ചെടികളുടെ രക്ഷയ്ക്കായും നിയമിച്ചു. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉന്നതമായൊരു സ്ഥാനവും നൽകി. ഒരിക്കൽ സോമൻ ദേവഗുരുവായ ബ്രഹസ്പതിയുടെ ഭാര്യ താരയെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു. താരയിൽ ബുധൻ ജനിച്ചു. പുരൂരവസ്സ് ബുധന്റെ മകനാണ്. അദ്ദേഹം അതീവസുന്ദരനും സദ്വൃത്തനുമായിരുന്നു. അപ്സരസ്സായ ഉർവ്വശി പുരൂരവസ്സിൽ അനുരക്തയായി. പ്രേമപുരസ്സരം പുരൂരവസിനെ സമീപിച്ച് രണ്ട് ആട്ടിൻകുട്ടികളെ കൊടുത്ത് ഉർവ്വശി പറഞ്ഞു. "അങ്ങ് ഇവകളെ സംരക്ഷിക്കുന്ന കാലമത്രയും ഞാൻ അങ്ങയോടുകൂടി കഴിഞ്ഞു കൊള്ളാം. പക്ഷെ ഒരു നിബന്ധന. മൈഥുനാവസരത്തിലല്ലാതെ അങ്ങയുടെ നഗ്നശരീരം എനിക്ക് കാണാനിടയാവരുത്." പുരൂരവസ്സ് നിബന്ധനകൾ സമ്മതിച്ച് ഉർവ്വശിയുമായി സസന്തോഷം കഴിഞ്ഞു വന്നു. ഇന്ദ്രസഭയിൽ ഉർവ്വശിയുടെ അസാന്നിദ്ധ്യം അറിഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഇന്ദ്രൻ കുറച്ചു ഗന്ധർവൻമാരെ വിട്ട് ഉർവ്വശിയെ തിരഞ്ഞു പിടിച്ചു തിരികെ കൊണ്ടുവരാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. അവർ പുരൂരവസ്സിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്ന് രാത്രി സമയത്ത് ആട്ടിൻകുട്ടികളെ അപഹരിച്ചു. അവകളുടെ കരച്ചിൽ കേട്ട് ഉർവ്വശി രോഷാകുലയായി. ആട്ടിൻകുട്ടികൾക്ക് സംരക്ഷണയേകാത്തതിൽ രാജാവിനെ ശകാരിച്ചു. രാജാവ് പെട്ടെന്ന് കിടക്കയിൽ നിന്നെണീറ്റ് വാളുമെടുത്ത് പുറപ്പെട്ടു. ധൃതിയിൽ വസ്ത്രം ധരിക്കാൻ മറന്നു പോയിരുന്നു. ഗന്ധർവൻമാർ ആട്ടിൻകുട്ടികളെ കൊട്ടാരത്തിനടുത്ത് ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഇടിമിന്നൽ വെളിച്ചത്തിൽ ഉർവ്വശി രാജാവിനെ ദിഗംബരനായി കണ്ടു. അങ്ങിനെ സ്വന്തം തീരുമാനപ്രകാരം രാജാവിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോവുകയും ചെയ്തു. രാജാവ് ഉർവ്വശിയുടെ പിറകെ ചെന്ന് തിരിച്ചുവരാൻ കേണപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ അപ്സരസ്സാകട്ടെ, സ്ത്രീപുരുഷബന്ധങ്ങൾ സ്വാർത്ഥത, ദു:ഖം, ദുരിതം, ഇവ നിറഞ്ഞതാണെന്ന് സമർത്ഥിച്ചു. അവൾ പറഞ്ഞു. "ദുർമ്മതിയായ സ്ത്രീകൾ അജ്ഞാനിയായ പുരുഷൻമാരിൽ വിശ്വാസമുളവാക്കിയതിനു ശേഷം എല്ലാ സൗഹൃദഭാവവും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്നിട്ട് പുതിയ പുതിയ നേട്ടങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധവയ്ക്കുന്നു. ഉർവ്വശി രാജാവിന്റെ കൂടെ ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞ് ഒരു ദിവസം കൂടിക്കഴിയാം എന്നറിയിച്ചു. അവൾ ഈ വാഗ്ദാനം നിറവേറ്റിയെങ്കിലും രാജാവിന് സംതൃപ്തിയായില്ല. പുരൂരവസ്സ് ഗന്ധർവൻമാരെ ഒരു പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലി ആരാധിച്ചപ്പോൾ അവർ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു പാത്രത്തിൽ അഗ്നി നൽകി. അതിലൂടെ ഭഗവാനെ പൂജിച്ച് ഉർവ്വശിയെ സമ്മാനമായി നേടാമെന്ന് ഗന്ധർവൻമാർ അറിയിച്ചു. വികാരവിവശനായ രാജാവ് പാത്രത്തെ ഉർവ്വശിയെന്ന് കരുതി അതുമായി പലയിടങ്ങളിലുമലഞ്ഞു നടന്നു. പക്ഷെ അതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ മനസ്സിലായപ്പോൾ പാത്രം കാട്ടിലുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ത്രേതായുഗം പിറന്നപ്പോൾ അഗ്നിപൂജയെപ്പറ്റി രാജാവിന് ഓർമ്മവരികയും വനത്തിലേക്ക് തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ അഗ്നി ലഭിക്കാഞ്ഞ് യാഗാഗ്നി കൊളുത്താൻ രണ്ടു തടിക്കഷണങ്ങൾ എടുത്തു. താഴത്തേത് ഉർവ്വശിയെന്നും മുകളിലത്തേത് താനെന്നും സങ്കൽപ്പിച്ച് അതിനു രണ്ടിടയിലുമുള്ളത് പ്രജനനമാണെന്നും കരുതി. ഉർവ്വശീലാഭത്തിനുവേണ്ടി നടത്തിയ യജ്ഞത്തിൽനിന്നും മൂന്ന് അഗ്നിപൂജകളുണ്ടായി. അങ്ങിനെ സങ്കൽപ്പിച്ച് അഗ്നിയുണ്ടാക്കി പുരൂരവസസ് ദേവലോകം പൂകി. "ത്രേതായുഗത്തിനു മുൻപ് ഒരേ ഒരു വേദം മാത്രം -ഓം- മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒരേ ഒരു ദേവത - നാരായണൻ. ഒരേ ഒരു അഗ്നി. ഒരേ ഒരു ജാതി. ഇവ മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പുരൂരവസ്സാണ് അവയെ മൂന്നാക്കിയത്.

ആന്തരീകാർത്ഥത്തിൽ ഒരേയൊരു വിശ്വശാസ്ത്രമേയുള്ളുവെന്നും ദൈവം വിശ്വപുരുഷനാണെന്നും അഗ്നി നിറമുള്ള മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേ ജാതിയാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

ഓം

വയം ഹി ബ്രാഹ്മണാസ്താത ക്ഷമയാർഹണതാം ഗതാ:
യയാ ലോകഗുരുർദ്ദേവ: പാരമേഷ്ഠ്യമഗാത് പദം **(9-15-39)**
ക്ഷമയാ രോചതേ ലക്ഷ്മീർബ്രാഹ്മീ സൌരീ യഥാ പ്രഭാ
ക്ഷമിണാമാശു ഭഗവാംസ്തുഷ്യതേ ഹരിരീശ്വര: **(9-15-40)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
പുരൂരവസിൻെറ പിൻതലമുറക്കാരിലൊരാളായിരുന്നു ഗാധി. കുശാംബുവിൻെറ പുത്രൻ. ഗാധിക്ക് സത്യവതി എന്നൊരു മകളുണ്ടായിരുന്നു. ഋചികമുനിക്ക് സത്യവതിയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മുനിക്കതിനു യോഗ്യതയുണ്ടോ എന്ന സംശയത്താൽ ഗാധി അദ്ദേഹത്തോട് ആയിരം കുതിരകളെ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഋചികൻ വരുണനിൽ നിന്ന് ആയിരം കുതിരകളെ വാങ്ങി രാജാവിന് നൽകി. സത്യവതിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു. സത്യവതിക്കും അവളുടെ അമ്മയ്ക്കും പുത്രലാഭത്തിനാഗ്രഹമുണ്ടായി. അതിനായി ഋചികമുനി മന്ത്രമുച്ചരിച്ച് ചരുവുണ്ടാക്കി (അന്നംകൊണ്ടുള്ള പാചകം). മകൾക്ക് ഒരു ബ്രാഹ്മണ കുമാരനും അമ്മയ്ക്ക് ഒരു വില്ലാളിവീരനും ജനിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ മുനി തൻെറ ഭാര്യയോട് പ്രത്യേക സ്നേഹം കാണിക്കുമെന്നു കരുതി അമ്മ മകൾക്കുള്ള വിഹിതം ഭക്ഷിച്ചു കളഞ്ഞു. സത്യവതി ഇതറിഞ്ഞ് ദു:ഖിതയായി. ഋചികൻ ഇതു മൂലമുണ്ടാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പറ്റി പറയുകയും ചെയ്തു. ഒരു വരമെന്ന നിലയിൽ തൻെറ മകനല്ല മകൻെറ മകനായിരിക്കും പരാക്രമിയായ യോദ്ധാവ് എന്ന് ഋചികൻ അറിയിച്ചു. ഈ പൗത്രനാണ് പരശുരാമൻ.

ഈ സമയത്ത് അർജുനൻ എന്നു പേരായ ഒരു ചക്രവർത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം കളിയായി രാവണനെ പിടിച്ചു കെട്ടുകയുണ്ടായി. ഈ കാർത്തവീര്യാർജുനൻ കാട്ടിൽ അലയുമ്പോൾ ജമദഗ്നിമുനിയുടെ ആശ്രമം ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടു. പരശുരാമൻെറ അച്ഛനാണ് ജമദഗ്നി. രാജാവിന് ഉചിതമായ സദ്യയും സൽക്കാരവും ആശ്രമത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ചു. ജമദഗ്നിമുനി സർവ്വാഭീഷ്ടപ്രദയായ കാമധേനുവിൻെറ സഹായത്തോടെയാണ് വിരുന്നൊരുക്കിയത്. രാജാവിന് മുനിയുടെ കൈവശമുള്ള കാമധേനുവിൽ ആഗ്രഹം ജനിച്ചു. അളവറ്റ സമ്പത്തിൻെറ ഉറവിടമാണല്ലോ ആ ദിവ്യമായ പശു. അർജുനൻ ബലപ്രയോഗം നടത്തി പശുവിനെ കൊണ്ടുപോയി. പരശുരാമൻ ഈ വിവരമറിഞ്ഞ് കോപിഷ്ഠനായി. തൻെറ മഴുവുമെടുത്ത് രാജാവിൻെറ നേർക്ക് പാഞ്ഞു.

തൻെറ നേർക്ക് ആക്രമണത്തിനൊരുങ്ങുന്ന തേജസ്സുറ്റ ബ്രാഹ്മണനെ കണ്ട് അർജുനൻ തൻെറ വീരസേനകളെ പോരിനയച്ചു. പരശുരാമൻ സേനയെ തുരത്തിയോടിച്ചു. അർജുനനും പരശുരാമനും നേർക്കു നേരെയായി യുദ്ധം. രാജാവയച്ച ചാട്ടുളികൾ എല്ലാം പരശുരാമൻ തടുത്തു. അരജുനൻെറ അനേകം കൈകളും കാലുകളുമെല്ലാം പരശുരാമൻ വെട്ടിയെറിഞ്ഞു. അവസാനം തലയുമറുത്തെടുത്തു. പശുവിനേയും കൊണ്ട് അദ്ദേഹം അച്ഛൻെറയടുക്കൽ ചെന്നു. അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഇങ്ങിനെ ഗുണ ദോഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

"മകനേ, ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ ബഹുമാന്യതയുണ്ടാക്കിയെടുത്തിട്ടുള്ളത് ക്ഷമാഗുണംകൊണ്ടും സഹനശക്തികൊണ്ടുമാണ്. സൃഷ്ടാവായ ബ്രഹ്മാവുപോലും ഈ ഗുണമഹിമകൾ കൊണ്ടാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. ക്ഷമാശീലമാണ് ബ്രാഹ്മണരുടെ ആത്മീയസമ്പത്ത്. അതിനാൽ ഭഗവൽപ്രീതിയുണ്ടാവുന്നു. ഒരു രാജാവിനെ കൊല്ലുന്നത് ബ്രാഹ്മണനെ കൊല്ലുന്നതിനേക്കാൾ ഹീനമായ പ്രവൃത്തിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ പാപപരിഹാരത്തിനായി ഭഗവൽക്ഷേത്രങ്ങളുള്ള പുണ്യഭൂമികളിലേക്ക് ഒരു തീർത്ഥാടനം തുടങ്ങുക."

യേമധുച്ഛന്ദസോ ജ്യേഷ്ഠാ: കുശലം മേനിരേ ന തത്
അശപത് താൻമുനി: ക്രുദ്ധോ മ്ലേച്ഛാ ഭവത ദുർജ്ജനാ: **(9-16-33)**
സഹോവാച മധുച്ഛന്ദാ: സാർദ്ധം പഞ്ചാശതാ തത:
യന്നോ ഭവാൻ സംജാനീതേ തസ്മീം സ്തിഷ്ഠാമഹേ വയം **(9-16-34)**
ജ്യേഷ്ഠം മന്ത്രദൃശം ചക്രുസ്ത്വാമന്വഞ്ചോ വയം സ്മ ഹി
വിശ്വാമിത്ര: സുതാനാഹ വീരവന്തോ ഭവിഷ്യഥ
യേ മാനം മേƒനു ഗൃഹ്ണന്തോ വീരവന്തമകർത്ത മാം. **(9-16-35)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
പരശുരാമൻ ഒരു കൊല്ലം തീർത്ഥാടനം നടത്തി അച്ഛന്റെ ആശ്രമത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. ഒരു ദിവസം പരശുരാമന്റെ അമ്മ രേണുക കുളിക്കുമ്പോൾ നദിയിൽ ഒരു ഗന്ധർവ്വൻ അപ്സരകന്യകളോടൊത്ത് ക്രീഡിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇത്രയധികം സൗന്ദര്യമുള്ള ഗന്ധർവ്വനെ കണ്ട് രേണുകയുടെ മനസ്സ് ചഞ്ചലപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഉടനെ ആശ്രമത്തിലേക്ക് മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ജമദഗ്നിമുനിക്ക് ഭാര്യയുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായ ചഞ്ചലത്തെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായി. പാപിക്ക് ശിക്ഷ നൽകാൻ അദ്ദേഹം തന്റെ പുത്രൻമാരോടാഞ്ജാപിച്ചു. പരശുരാമനു മാത്രമെ അതിനു ധൈര്യമുണ്ടായുള്ളു. പരശുരാമൻ അമ്മയുടെ തല വെട്ടി. മകനോട് സംപ്രീതനായ മുനി എന്തു വരമാണ് വേണ്ടതെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ തന്റെ അമ്മയെ ജീവിപ്പിക്കണമെന്നും കൊലപാതകക്കാര്യം അമ്മ ഓർമ്മിക്കാനിടവരരുതെന്നും പരശുരാമൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. വരം ഉടനേ തന്നെ നൽകപ്പെട്ടു.

അർജുനന്റെ മക്കൾ തങ്ങളുടെ അച്ഛനെ കൊന്നതിന്റെ പ്രതികാരം വീട്ടാൻ തക്കം പാർത്തിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പരശുരാമൻ ആശ്രമത്തിലില്ലാതിരുന്നപ്പോൾ അവർ അവിടെ കയറി ജമദഗ്നിമുനിയെ കൊന്നു കളഞ്ഞു. വാവിട്ട് കരഞ്ഞ രേണുകയുടെ സ്വരം കേട്ട് ഓടിയെത്തിയ പരശുരാമൻ മരിച്ചുവീണ അച്ഛനെയാണ് കണ്ടത്. മഴുവുമെടുത്ത് പരശുരാമൻ അർജുനന്റെ തലസ്ഥാനനഗരിയായ മാഹിസ്മതീയിൽ ചെന്ന് താനറുത്തെടുത്ത യുദ്ധവീരൻമാരുടെ തലകൾക്കൊണ്ടൊരു പർവ്വതം തന്നെ യുണ്ടാക്കി. മരിച്ചുവീണവരുടെ ചോരകൊണ്ടവിടെയൊരു പുഴ തന്നെയൊഴുകി. എന്നിട്ടും പരശുരാമന്റെ കോപം ശമിച്ചിരുന്നില്ല. അച്ഛനെ കൊന്നതിന്റെ പ്രതികാരമെന്ന ന്യായത്തിൽ എല്ലാ ക്ഷത്രിയരേയും ദുഷ്ടരെന്നു കണക്കാക്കി അവരെ ഇരുപത്തൊന്നുവട്ടം സമൂലം നശിപ്പിക്കാൻ പരശുരാമൻ തിരുമാനിച്ചു. പരശുരാമൻ അച്ഛന്റെ ഉടലും തലയും ചേർത്തുവച്ചു എന്നിട്ട് യാഗാഗ്നിക്ക് സമീപം വച്ച് ഭഗവൽപ്രീതി വരുത്തി. യാഗാവസാനം തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന സമ്പത്തെല്ലാം യാഗപുരോഹിതർക്ക് ദാനമായി നൽകി. അങ്ങിനെ രാജാക്കൻമാരെക്കൊന്ന പാപത്തിൽ നിന്ന് ശുദ്ധിനേടുകയും അശുഭമരണത്തിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങളിൽ നിന്ന് ജമദഗ്നിമുനിക്ക് മോചനമുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ശരീരം പൂർണ്ണമായി പുന:സ്ഥാപിക്കുകയും ആത്മീയവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്ത് അദ്ദേഹം സപ്തർഷികളിലൊരാളായി വിശ്വത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. പരശുരാമൻ മഹേന്ദ്രപർവ്വതത്തിൽ ഇപ്പോഴും കഴിയുന്നു. അടുത്ത ലോകചക്രത്തിൽ അദ്ദേഹമൊരു ഋഷിയായിരിക്കും. ഗാധിക്ക് വിശ്വാമിത്രനെന്ന പേരിൽ ഒരു പുത്രനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് മധുച്ഛന്ദൻമാരെന്നറിയപ്പെടുന്ന നൂറ്റിയൊന്ന് പുത്രൻമാരുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അജീഗർത്തന്റെ മകൻ ശൂനശേപനെ ദത്തെടുക്കുകയും അവനെ കനിഷ്ടപുത്രനാക്കി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ദിവസം ശൂനശേപനെ യാഗബലിക്കായി ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ തയ്യാറാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ വിശ്വാമിത്രന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ദേവതകളെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി ശൂനശേപനെ രക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. വിശ്വാമിത്രന്റെ മക്കളിൽ അമ്പതുപേർ ശൂനശേപനെ മൂത്തജ്യേഷ്ഠനായി അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. മുനി അവരെ ചണ്ഡാളൻമാരാവാൻ ശപിച്ചു. ബാക്കി അമ്പത്തൊന്നു പേർ ഋഷിയുടെ തീരുമാനം ശിരസാവഹിച്ചു. അവരെ മുനി വീരയോദ്ധാക്കളുടെ പിതാക്കളാവാൻ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഇങ്ങിനെ വിശ്വാമിത്രന്റെ കുലം നിലവിൽ വന്നു.

ഇസ്രായേലിൽ ഹസർ എന്ന സ്ഥലത്ത് പുരാവസ്തുഗവേഷകർ കണ്ടെടുത്ത ഒരു പുരാതനനഗരിയിൽ ഇരുപത്തൊന്നു തവണ അതു നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ തെളിവുകളുണ്ട്.

ഉത്തമശ്ചിന്തിതം കുര്യാത് പ്രോക്തകാരീ തു മദ്ധ്യമ:
അധമോfശ്രദ്ധയാ കുര്യാദകർത്തോച്ചരിതം പിതു: **(9-18-44)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
പുരൂരവസ്സിൻെറ പുത്രൻ ആയുവിന് അഞ്ചു പുത്രൻമാർ. നഹുഷൻ ക്ഷത്രവൃദ്ധൻ രജി രംഭൻ അനേനൻ എന്നിവർ. നഹുഷന് അഞ്ച് പുത്രൻമാർ. യതി യയാതി സംയാതി ആയതി വിയതി കൃതി എന്നിവർ. യതിക്ക് ലൗകീകജീവിതത്തോട് താത്പര്യമൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ സമയമായപ്പോൾ യയാതി രാജാവായി. മറ്റു നാലു സഹോദരൻമാർ പ്രവിശ്യാ ഭരണാധികാരികളുമായി.

അസുര രാജാവായ വൃഷപർവ്വന് ശർമ്മിഷ്ഠ എന്ന പേരിൽ ഒരു മകളും അസുര ഗുരുവായ ശുക്രാചാര്യർക്ക് ദേവയാനി എന്ന ഒരു മകളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അവർ തോഴിമാരുമൊത്ത് ഒരു തടാകത്തിൽ നീരാടികൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പരമശിവൻ ആ വഴി വരുന്നതു കണ്ടു. ധൃതിയിൽ എല്ലാവരും വസ്ത്രം വാരിവലിച്ചുടുത്തു. എന്നാൽ ശർമ്മിഷ്ഠ അബദ്ധത്തിൽ ദേവയാനിയുടെ വസ്ത്രമാണുടുത്തത്. ക്രുദ്ധയായ ദേവയാനി രാജകുലം ബ്രാഹ്മണകുലത്തേക്കാൾ താഴ്ന്നതാണെന്ന വിശ്വാസത്താൽ ശർമ്മിഷ്ഠയെ ശകാരിച്ചു. “ഞങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണർ ഭഗവാൻെറ വദനമാണ്. അസുരരാജപുത്രിയായ നിനക്കെങ്ങിനെ ഞങ്ങളുടെ വസ്ത്രം ധരിക്കാൻ ധൈര്യം വന്നു?” മന:സ്ഥൈര്യമുള്ള ശർമ്മിഷ്ഠ ബ്രാഹ്മണകുലത്തെ നിന്ദിച്ച് തക്ക മറുപടി നൽകി. “നിങ്ങൾ വെറും പിച്ചക്കാർ. ഞങ്ങളുടെ വാതിൽക്കൽ കാത്തു നിൽക്കുന്ന കാക്കകൾക്കു സമം.” എന്നു പറഞ്ഞ് ദേവയാനിയുടെ വസ്ത്രം ചീന്തിക്കളഞ്ഞ് അവളെ അടുത്തുള്ള ഒരു കിണറ്റിൽ തള്ളിയിടുകയും ചെയ്തു.

യയാതി അവിടെ ആ സമയം വരാനിടയായി. അദ്ദേഹം തന്നെ തൻെറ മേൽവസ്ത്രം ദേവയാനിക്കുടുക്കാൻ നൽകി. എന്നിട്ട് കൈ നീട്ടി കിണറ്റിൽ നിന്നവളെ കരയ്ക്കു പിടിച്ചുകയറ്റി. തൻെറ കൈ പിടിച്ചതുകൊണ്ട് തന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചേ തീരൂ എന്ന് യയാതിയോട് ദേവയാനി ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ ബ്രാഹ്മണ കുലത്തിൽപ്പെട്ടവളാണെങ്കിലും ഭഗവൽഹിതമെന്ന് കരുതി യയാതി സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. ദേവയാനി വീട്ടിലെത്തി ശർമ്മിഷ്ഠയുടെ ദുഷ്പ്രവർത്തിയെപ്പറ്റിയും ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും ശുക്രാചാര്യരോട് പറഞ്ഞു. ക്ഷിപ്രകോപിയായ ശുക്രാചാര്യൻ കൊട്ടാരം വിട്ടുപോവാൻ തീരുമാനിച്ചു. വൃഷപർവ്വരാജാവ് ആചാര്യനോട് നഗരംവിട്ട് പോകരുതെന്നപേക്ഷിച്ചു. മുനി മകളുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി എന്ത് തിരുമാനിക്കണമെന്നാരാഞ്ഞു. ദേവയാനി പറഞ്ഞു. “ശർമ്മിഷ്ഠ എൻെറ ഭൃത്യയായി വരുമെങ്കിൽ മാത്രം അച്ഛനിവിടെ തുടർന്നാൽ മതി. ” രാജാവതു സമ്മതിച്ചു.

ശുക്രൻ ദേവയാനിയെ യയാതിക്ക് നൽകി. പക്ഷേ രാജാവിനോട് ഒരു താക്കീതും നൽകി. ശർമ്മിഷ്ഠയെ പ്രലോഭിപ്പിക്കരുത് എന്ന്. ദേവയാനി ഒരാൺകുട്ടിക്ക് ജൻമം നൽകി. ശർമ്മിഷ്ഠക്കും ഒരു പുത്രൻ വേണമെന്നാഗ്രഹം ജനിച്ചു. അവൾ യയാതിയെ സമീപിച്ചു. യയാതി അവളുടെ ആഗ്രഹം നിറവേറ്റി. ഇതിൽ അതീവക്രുദ്ധയായ ദേവയാനി അച്ഛൻെറ അടുത്തേക്ക് പോയി. ശുക്രാചാര്യൻ യയാതിയെ ശപിച്ചു. “നിൻെറ യൗവനം നഷ്ടപ്പെട്ട് ഉടനേ നീയൊരു വൃദ്ധനാവട്ടെ”. തനിക്ക് ലൗകീകസുഖം വേണ്ടപോലെ അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് രാജാവ് ശുക്രാചാര്യനോടപേക്ഷിച്ചു. ശുക്രാചാര്യൻ ശാപമോക്ഷമായി രാജാവിന് തൻെറ വാർദ്ധക്യം ഏതെങ്കിലും ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനോട് കൈമാറ്റം ചെയ്യാമെന്നറിയിച്ചു. യയാതി തൻെറ പുത്രൻമാരെ സമീപിച്ചു. മൂത്ത മൂന്നുപേരും അതിനു തയ്യാറായില്ല. എന്നാൽ പൂരു അച്ഛൻെറ വാർദ്ധക്യം ഏറ്റെടുക്കാൻ തയ്യാറായി. “ഇതെൻെറ ഏറ്റവും വലിയ കടമയാണ്. അച്ഛൻെറ ആഗ്രഹങ്ങൾ മനസ്സിൽക്കണ്ട് അവയെ നിറവേറ്റുന്നവൻ ഉത്തമപുത്രനത്രെ. അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു കേട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ മദ്ധ്യമൻ. അധമനായവൻ അച്ഛൻെറ നിർദ്ദേശം മനമില്ലാമനസ്സോടെ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നു. അച്ഛൻെറ വാക്കുകൾ അനുസരിക്കാത്തവൻ അച്ഛൻെറ ഉഛിഷ്ടമത്രെ.” അങ്ങിനെ യയാതി യൗവനം വീണ്ടെടുത്തു. ദേവയാനിയുമായി ലൗകീകസുഖങ്ങളനുഭവിച്ചുവാണു. അതോടൊപ്പം ധാർമ്മിക പ്രവർത്തനങ്ങളും നയിച്ചു പോന്നു.

യത് പൃഥിവ്യാം വ്രീഹിയവം ഹിരണ്യം പശവ: സ്ത്രിയ:
ന ദുഹ്യന്തി മന: പ്രീതിം പുംസ: കാമഹതസ്യ തേ **(9-19-13)**
ന ജാതു കാമ: കാമാനാമുപഭോഗന ശാമ്യതി
ഹവിഷാ കൃഷ്ണവർത്മേവ ഭൂയ ഏവാഭിവർദ്ധതേ **(9-19-14)**
യദാ ന കുരുതേ ഭാവം സർവഭൂതേഷ്വമംഗളം
സമദൃഷ്ടേസ്തദാ പുംസ: സർവാ: സുഖമയാ ദിശ: **(9-19-15)**
യാ ദുസ്ത്യജാ ദുർമ്മതിഭിർജ്ജീര്യതോ യാ ന ജീര്യതേ
താം തൃഷ്ണാം ദു:ഖനിവഹാം ശർമ്മകാമോ ദ്രുതം ത്യജേത് **(9-19-16)**
മാത്രാ സ്വസ്രാ ദുഹിത്രാ വാ നാവിവിക്താസനോ ഭവേത്
ബലവാനിന്ദ്രിയഗ്രാമോ വിദ്വാംസമപി കർഷതി **(9-19-17)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
താമസം വിനാ യയാതി തന്റെ ആത്മീയാധ:പതനത്തെപ്പറ്റി ബോധവാനായി. ഒരു ദിവസം ഭാര്യയോട് ആത്മകഥാപരമായ ഒരു കഥ പറഞ്ഞു. "പ്രിയേ, ഒരിക്കൽ ഒരു പെണ്ണാട് ഒരു കിണറ്റിൽ വീണു. ഒരു കൂറ്റനാട് അതുവഴി പോകാനിടയാവുകയും അതിനെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. പെണ്ണാടിന് ആണിനോട് സ്നേഹം തോന്നുകയും അവർ വിവാഹം ചെയ്ത് ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. ആണാടിനെ മറ്റൊരു പെണ്ണാട് ആഗ്രഹിക്കുന്നതുവരെ ദമ്പതികൾ സസുഖം വാണു. പെണ്ണാട് ഉടമസ്ഥന്റെയടുക്കൽ അസൂയമൂലം പരാതിയുമായി ചെന്നു. ഉടമസ്ഥൻ കൂറ്റനാടിനെ ഷണ്ഡനാക്കി. എന്നാൽ അവന്റെ തുടർച്ചയായുള്ള അപേക്ഷ കേട്ട് അവനു പുരുഷത്വം തിരിച്ചു നൽകി. തുടർന്ന് ആണാടും പെണ്ണാടുംഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങള നുഭവിച്ച് ജീവിച്ചു. "

യയാതി തുടർന്നു.: അങ്ങിനെ ഞാൻ ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങളുടെ വലയിൽ കുടുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പ്രിയേ നീ മനസ്സിലാക്കണം. ഇന്ദ്രിയനിയന്ത്രണമില്ലാത്ത ഒരുവന്റെ കാമസംപൂർത്തിക്ക് ഭക്ഷണമോ സ്ത്രീകളോ ഒന്നും മതിയാവില്ല. ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങൾക്കുള്ള ആസക്തി അതിൽ മുങ്ങി ജീവിക്കുമ്പോൾ തീരെ കുറയുന്നില്ലെന്ന് മാത്രമല്ല തീയിൽ നെയ്യൊഴിക്കുമ്പോലെ അതു വർദ്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ നാനാത്വഭാവ ങ്ങളെല്ലാമുപേക്ഷിച്ച് എല്ലാറ്റിനേയും തന്റെ ആത്മാവായി കരുതുന്ന ഒരുവൻ എല്ലാ അനുഭവങ്ങളെയും ആസ്വദിച്ച് ജീവിക്കുന്നു. ശാന്തിയും സുഖവുമാഗ്രഹിക്കുന്ന ഏതൊരുവനും ഇന്ദ്രിയാസക്തി ഉപേക്ഷിച്ച് ഏതൊന്നിന് വാർദ്ധക്യമുണ്ടാവുന്നില്ലയോ ഏതൊന്ന് ശരീരം നശിച്ചാലും നശിക്കുന്നില്ലയോ അതിനെ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കണം. അതുകൊണ്ട് ഒരുവൻ തന്റെ അമ്മയോടൊത്തോ സഹോദരിയോടൊത്തോ മകളോടൊത്തോ പോലും ഒറ്റക്കു കഴിയരുത്. ജ്ഞാനിയായ ഒരുവനുപോലും ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശക്തമായ ആകർഷണത്തിൽനിന്ന് ചിലപ്പോൾ രക്ഷപ്പെടാനാവില്ല. ഒരായിരം വർഷം ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങളനുഭവിച്ച് ഞാൻ ജീവിച്ചുവെങ്കിലും എന്നിലെ ആസക്തി കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാനീ ലൗകീകജീവിതം ത്യജിക്കുന്നു. ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

യയാതി പുരൂവിന് യൗവനം തിരിച്ചു നൽകി വാർദ്ധക്യം വാങ്ങി. രാജ്യം പുത്രൻമാരെ ഏൽപ്പിച്ച് വനത്തിലേക്ക് പോയി. അവിടെ പരമാത്മാവിനെ നിരന്തരമായ ധ്യാനത്തിലൂടെ സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചു. യയാതിയുടെ തീരുമാനം കേട്ട് ദേവയാനിയും അനാസക്തയായി ലൗകീകസുഖങ്ങളുപേക്ഷിച്ച് വാസുദേവന്റെ താമരപ്പാദങ്ങൾ പൂകി.

മാതാ ഭസ്ത്രാ പിതു: പുത്രോ യേന ജാത: സ ഏവ സ:
ഭരസ്വ പുത്രം ദുഷ്യന്ത മാവമംസ്ഥാ: ശകുന്തളാം (9-20-21)
രേതോധാ: പുത്രോ നയതി നരദേവ യമക്ഷയാത്
ത്വം ചാസ്യ ധാതാ ഗർഭസ്യ സത്യമാഹ ശകുന്തളാ (9-20-22)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
പുരുവിൻെറ കുലത്തിലാണ് രൈഭ്യൻെറ മകനായി ദുഷ്യന്തൻ പിറന്നത്. ഒരു ദിവസം ദുഷ്യന്തൻ നായാട്ടിനായി കാട്ടിൽ പോയി. കണ്വമഹർഷിയുടെ ആശ്രമത്തിനു സമീപം ഒരു സുന്ദരിയായ യുവതരുണിയെക്കണ്ട് ആദ്യനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ പ്രേമത്തിലായി. "നീ രാജരക്തമായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ എൻെറ ഹൃദയം നിനക്കു വേണ്ടി ഇങ്ങിനെ ആഗ്രഹിക്കുകയില്ല." "ശരിയാണ്". അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു: ഞാൻ ശകുന്തളയാണ്. വിശ്വാമിത്രമുനിയുടേയും മേനകയുടേയും മകൾ. ശകുന്തളയും ദുഷ്യന്തനും ഗാന്ധർവ്വവിധി (സ്വാഭീഷ്ട) പ്രകാരം വിവാഹിതരായി. താമസിയാതെ രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പോയി. ശകുന്തള ഗർഭിണിയായി. കാലക്രമത്തിൽ അവൾ ഭരതന് ജൻമം നൽകി.

കുറച്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞ് ശകുന്തള ഭരതനെയും കൂട്ടി ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. എന്നാൽ ചക്രവർത്തി അവളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. ആ സമയത്ത് ആകാശത്തു നിന്നൊരശരീരി കേട്ടു. "അമ്മ അച്ഛനു വേണ്ടി പുത്രനെ നൽകാനുള്ള പാത്രമത്രെ. ഈ ബാലനെ സ്വീകരിച്ചാലും. (ഭരസ്വ). ശകുന്തളയെ അവഗണിക്കുകയുമരുത്. ഇതു നിൻെറ പുത്രനാണ്. സ്വന്തം കുട്ടികളുള്ള പുത്രൻ തൻെറ അഛനെ യമലോകത്തിൽ കയറാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നു. ശകുന്തള സത്യമാണ് പറയുന്നത്."

കാലക്രമത്തിൽ ഭരതൻ -ഭഗവാൻെറ അംശാവതാരം തന്നെ- ചക്രവർത്തിയായി. വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ അനേകം തവണ അദ്ദേഹം അശ്വമേധയാഗം നടത്തി. അമ്പത്തിയഞ്ചുതവണ ഗംഗാതീരത്തും എഴുപത്തിയെട്ടെണ്ണം യമുനാ തീരത്തുമാണ് നടത്തിയത്. പങ്കെടുത്ത പുരോഹിതൻമാർക്കെല്ലാം ഉദാരമായ സമ്മാനങ്ങൾ നൽകി. ഈ യാഗങ്ങൾകൊണ്ട് ഭഗവൽകൃപയുണ്ടാവുകമൂലം ഭരതന് മായാബന്ധന മുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതുവരെയുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത രീതിയിൽ മഷ്നാരയാഗവും അദ്ദേഹം നടത്തി. എല്ലാ അയൽപ്രവിശ്യകളും ഭരതൻെറ കീഴിലായി. പാതാളങ്ങളിൽ നിന്നും ദേവഭാര്യമാരെ തടങ്കലിൽ നിന്ന് രക്ഷിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവന്നു അദ്ദേഹം. സ്വർഗ്ഗവും ഭൂമിയും തങ്ങളുടെ സമ്പത്തും ഫലങ്ങളും അളവില്ലാതെ വർഷിച്ചു. രാജാവും പ്രജകളും അധികം അദ്ധ്വാനിക്കാതെ തന്നെ നല്ല വിളവുണ്ടായി.

ഭരതന് മൂന്നു ഭാര്യമാരിലായി മൂന്നു മക്കളുണ്ടായി. എന്നാൽ അഛനുമായി സാമ്യമില്ലെന്നു കണ്ട് അവർ ആ കുട്ടികളെ ഉപേക്ഷിച്ചു. കുലം നിലനിൽക്കാനായി വായുദേവൻ ഒരു കുട്ടിയെ നൽകി. ബ്രഹസ്പതി മുനിക്ക് സഹോദരഭാര്യയായ മമതയിലുണ്ടായ കുട്ടിയെ ദുഷ്പ്രവാദം ഭയന്ന് അവർ ഉപേക്ഷിച്ചതായിരുന്നു. ഭരദ്വാജൻ എന്നാണീ കുട്ടിയുടെ പേര്.

ഭരസ്വ എന്നാൽ (പാത്രം) നിറക്കുക എന്നർത്ഥം. അങ്ങിനെ ഭരതൻ എന്ന പേരുണ്ടായി.

ന കാമയേ ƒഹം ഗതിമീശ്വരാത് പരാ
മഷ്ടർദ്ധി യുക്താമപുനർഭവം വാ
ആർത്തിം പ്രപദ്യേƒഖിലദേഹഭാജാ
മന്ത:സ്ഥിതോ യേന ഭവന്ത്യ ദു:ഖാ: **(9-21-12)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
ഭരദ്വാജൻെറ ഒരു പിൻതലമുറക്കാരനായിരുന്നു രന്തിദേവൻ. അദ്ദഹത്തിൻെറ മഹിമ ഇഹലോകത്തിലും മറ്റു ലോകങ്ങളിലും വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നു. രന്തിദേവൻ രാജാവായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭിക്ഷാംദേഹിയായി ജീവിച്ചു. ചോദിക്കാതെ ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ജീവിതം നയിച്ചു. എന്നാൽ മറ്റുള്ളവരുടെ ദു:ഖം അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ ഉലച്ചു. അതുകൊണ്ട് കയ്യിലുള്ളതെല്ലാം മറ്റുള്ളവർക്കായി ദാനം ചെയ്തു. അങ്ങിനെ അദ്ദേഹത്തിനും കുടുംബത്തിനും ഭക്ഷണമില്ലാതെ ഏറെനാൾ കഴിയേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം നാൽപ്പത്തിയേഴു ദിവസം പട്ടിണി കിടന്നു.

നാൽപ്പത്തിയൊമ്പതാം ദിവസം രാവിലെ അദ്ദേഹത്തിന് കുറച്ച് ആഹാരവും പാലും ജലവും കിട്ടി. കുടുംബവുമൊത്ത് അത് കഴിക്കാനിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ വന്നു. ഭഗവാനെത്തന്നെ ബ്രാഹ്മണനിൽ സ്വയം ദർശിച്ച് ഭക്ഷണത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗം ദാനം ചെയ്തു. വീണ്ടും എല്ലാവരും കൂടി ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഒരു ശൂദ്രനവിടെ വന്നു. അയാൾക്കും ഭക്ഷണം വീതം വച്ചു. പിന്നീട് കുറച്ചു നായ്ക്കളുമായൊരാൾ വന്നു. എല്ലാവരും വിശന്ന് വലഞ്ഞവർ. രന്തിദേവൻ അയാൾക്ക് ഭക്ഷണമെല്ലാം ദാനം ചെയ്തു. ജലം മാത്രമേ പിന്നീടവശേഷിച്ചുള്ളു. ആ സമയത്ത് ഒരു ചണ്ഡാളൻ അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ദാഹജലത്തിനാവശ്യപ്പെട്ടു. രന്തിദേവൻ ദയാവായ്പ്പോടെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "ഞാൻ സമ്പത്തിനായോ അതിഭൗതീകസിദ്ധികൾക്കായോ നിർവ്വാണമുക്തിക്കായോ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എനിക്ക് എല്ലാ സഹജീവികളുടെ ഹൃദയത്തിലെ ദു:ഖങ്ങളെയും കാണാൻ കഴിയട്ടെ. അവയിൽ പ്രവേശിച്ച് ആ ദു:ഖങ്ങളെ സ്വാംശീകരിച്ച് അവരെ ദു:ഖവിമോചിതരാക്കുക എന്നതു മാത്രമാണെൻെറയാഗ്രഹം. എൻെറ വിശപ്പും ദാഹവും ക്ഷീണവും നിങ്ങളുടെ ദാഹശമനം കൊണ്ട് സാധിക്കും." അപ്പോൾ അവിടെ ത്രിമൂർത്തികൾ- സൃഷ്ടാവായ ബ്രഹ്മാവ്, സ്ഥിതികർത്താവായ വിഷ്ണു, സംഹാരകനായ മഹേശ്വരൻ- പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവർ വേഷപ്രച്ഛന്നരായി ബ്രാഹ്മണനും ശൂദ്രനും ചണ്ഡാളനുമായി വന്നതാണെന്നു വെളിപ്പെടുത്തി. രന്തിദേവൻ വരങ്ങളൊന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം മായയ്ക്കും പ്രകൃതിഗുണങ്ങൾക്കും അതീതനായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഭരദ്വാജൻെറ കുടുംബത്തിലാണ് ഹസ്തിയുടെ ജനനം. ഹസ്തിനാപുരം നിർമ്മിച്ചതദ്ദേഹമത്രെ. പഞ്ചാലൻമാർ മൗഡ്ഗല്യൻമാർ (ബ്രാഹ്മണർ) ഗൗതമപത്നിയായ അഹല്യ ശരദ്വാൻ ഇവരെല്ലാം ഭരദ്വാജൻെറ കുലക്കാരാണ്. ഒരിക്കൽ ശരദ്വാൻ അപ്സരസ്സായ ഉർവ്വശിയെ ദൂരെ നിന്നു കണ്ടപ്പോഴേക്കും രേതസസ് വഴിഞ്ഞു പുറത്തു വന്നു. അത് പുല്ലിൽ വീണ് രണ്ടു കുട്ടികളായി പരിണമിച്ചു. ഒരാൺകുട്ടിയും ഒരു പെൺകുട്ടിയും. ശന്തനു മഹാരാജാവ് അവരെ വളർത്തി. ആൺകുട്ടി കൃപനും പെൺകുട്ടി കൃപയുമായി വളർന്നു. കൃപൻ കൗരവഗുരുവായി. പെൺകുട്ടി ദ്രോണാചാര്യരുടെ പത്നിയും.

പരിക്ഷീണേഷു കുരുഷു ദ്രൌണേർബ്രഹ്മാസ്ത്രതേജസാ
ത്വം ച കൃഷ്ണാനുഭാവേന സജീവോ മോചിതോ*f*ന്തകാത് (9-22-34)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
അഹല്യയുടെ അച്ഛനായ ഭർമ്യാശ്വന് ദിവോദാസൻ എന്ന പേരിൽ ഒരു മകൻ ഉണ്ടായി. ഈ പരമ്പരയിൽ പല വീരൻമാരും ജനിച്ചു. കുരുക്ഷേത്രാധിപനായ കുരു (സൂര്യദേവൻെറ പുത്രിയാണ് കുരുവിൻെറ അമ്മ). ബ്രഹദ്രഥൻെറ ഭാര്യ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. ജരയെന്ന പേരുള്ള ഒരു പിശാചിനി അവരെ ചേർത്തുവയ്ക്കുകയാൽ അവന് ജരാസന്ധൻ എന്നു പേരുണ്ടായി. പ്രതിപന് ദേവാപി, ശന്തനു, ബാഹ്ലീകൻ എന്നീ പുത്രൻമാരുണ്ടായി. ദേവാപി കാട്ടിലേക്ക് തപസ്സിനായി പോയി. ശന്തനു രാജാവായി. ശന്തനുവിൻെറ കൈകൾക്ക് സ്പർശമാത്രയിൽ ആരോഗ്യവും യൗവ്വനവും പ്രദാനം ചെയ്യാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭരണസമയത്ത് രാജ്യത്തു മഴ പെയ്തിരുന്നില്ല. രാജ്യാവകാശിയായ ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കുമ്പോൾ അനുജൻ രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണതുണ്ടായത്. ശന്തനു ജ്യേഷ്ഠനെ തിരികെ കൊണ്ടുവരാൻ ദൂതരെ അയച്ചപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ ശന്തനുവിൻെറ മന്ത്രി തൻെറ ആൾക്കാരെ വിട്ട് ദേവാപിക്ക് ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിലും വേദങ്ങളിലുമുള്ള വിശ്വാസം നശിപ്പിച്ചിരുന്നു. നിരീശ്വരവാദിയായ ദേവാപിക്ക് രാജ്യാവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടു. നാട്ടിൽ മഴ പെയ്തു. ദേവാപി യോഗാഭ്യാസം ചെയ്ത് ജീവിച്ചു.

ശന്തനുവിന് ഗംഗയിൽ ഭീഷ്മരുണ്ടായി. സത്യവതിയിൽ ചിത്രാംഗദനും വിചിത്രവീര്യനും ജനിച്ചു. സത്യവതിക്ക് നേരത്തെ തന്നെ വ്യാസൻ മകനായുണ്ടായിരുന്നു. ആ വ്യാസനാണ് എനിക്കീ ഭാഗവതകഥ പറഞ്ഞു തന്നത്. ഞാൻ ശാന്തനായതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിനാ കൃപയുണ്ടായത്. ചിത്രാംഗദൻ കൊല്ലപ്പെട്ടു. വിചിത്രവീര്യൻ ക്ഷയം പിടിച്ചു മരിച്ചു. വ്യാസൻ വിചിത്രവീര്യൻെറ ഭാര്യമാരിൽ പ്രജനനം നടത്തി. ധൃതരാഷ്ട്രനും പാണ്ഡുവും അങ്ങിനെയുണ്ടായി. ദാസിയിൽ വിദുരനും ജനിച്ചു. ധൃതരാഷ്ട്രന് നൂറ് ആൺമക്കൾ. പാണ്ഡുവിന് ഒരു ശാപത്താൽ ലൈംഗീക വേഴ്ച്ച നിഷിദ്ധമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പത്നിമാർ പലേ ദേവൻമാരിൽ നിന്നുമായി അഞ്ചു പുത്രൻമാരെ പ്രസവിച്ചു. അവരാണ് പാണ്ഡവർ. പാണ്ഡവരി ലോരോരുത്തർക്കും പൊതുഭാര്യയായ ദ്രൌപദിയിൽ ഓരോ മക്കളുണ്ടായി. മറ്റുഭാര്യമാരിലും കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു. അർജുനന് കൃഷ്ണസോദരിയായ സുഭദ്രയിലുണ്ടായതാണ് രാജാവേ താങ്കളുടെ അഛനായ അഭിമന്യു. കുരുവംശം മുഴുവൻ മഹായുദ്ധത്തിൽ നശിച്ചു. എങ്കിലും താങ്കൾ ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻെറ കൃപ കൊണ്ട് അശ്വത്ഥാമാവിൻെറ പിടിയിൽ നിന്നും അത്ഭുതകരമായി രക്ഷപ്പെട്ടു. ഗർഭത്തിൽ വച്ച് താങ്കളെ വധിക്കാനാണല്ലോ അശ്വത്ഥാമാവ് ശ്രമിച്ചത്.

തക്ഷകനാൽ അങ്ങേക്ക് മരണമുണ്ടാവുന്നതറിഞ്ഞ് അങ്ങയുടെ മകൻ ജനമേജയൻ സർപ്പകുലത്തെ മുഴുവൻ കൊന്നൊടുക്കാൻ യാഗം നടത്തും. ലോകം മുഴുവൻ ഭരിക്കുകയും ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മകൻ ശതാനീകൻ വേദവിശാരദനും യാജ്ഞവൽക്യൻെറ ശിഷ്യനുമായിരിക്കും. യാഗാദികളിലും ശൗനകമഹർഷി യിൽനിന്ന് കിട്ടിയ ആത്മജ്ഞാനത്തിലും അദ്ദേഹം നിപുണനായിരിക്കും. ശതാനീകൻെറ പുത്രപൗത്രൻ നെമിചക്രൻ ഹസ്തിനപുരം ഗംഗാജലത്തിലൊഴുകിപ്പോകുമ്പോൾ കുശുംഭിയെന്ന നഗരത്തിൽ നിന്ന് രാജ്യഭരണം നടത്തും. ഇങ്ങിനെ ഈ വംശം കലിയുഗാവസാനം വരെ തുടരും.

വർണ്ണയാമി മഹാപുണ്യം സർവപാപഹരം നൃണാം
യദോർവംശം നര: ശ്രുത്വാ സർവപാപൈ: പ്രമുച്യതേ **(9–23–19)**
യത്രാവതീർണ്ണോ ഭഗവാൻ പരമാത്മാ നരാകൃതി:
യദോ: സഹസ്രജിത് ക്രോഷ്ടാ നളോ രിപുരിതി ശ്രുതാ: **(9–23–20)**

ശുകമുനി തുടർന്നു:
യയാതിയുടെ മറ്റൊരു പുത്രനായിരുന്നു അനു. ഈ കുലത്തിലാണ് ബലി പിറന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാര്യക്ക് ധീരഘട്മൻ എന്ന മുനി മുഖേന ആറുപുത്രൻമാർ ജനിച്ചു. അംഗൻ വംഗൻ കലിംഗൻ സുഹ്മൻ പുന്ഡ്രൻ അന്ധ്രൻ എന്നിവർ. അവരെല്ലാം സ്വന്തം രാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അംഗൻെറ കുടുംബത്തിലാണ് ലോമപാദൻെറ ജനനം. അദ്ദേഹത്തിന് കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ദശരഥമഹാരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിനൊരു മകളെ വളർത്താൻ കൊടുത്തു. ശാന്ത. ഋഷ്യശൃംഗമുനി അവളെ വിവാഹം ചെയ്തു. ഒരിക്കൽ രാജ്യത്ത് വരൾച്ച ഉണ്ടായപ്പോൾ മുനിയെ രാജ്യത്തു കൊണ്ടുവരികയാണുണ്ടായത്. മുനി നടത്തിയ ഒരു യാഗത്തിൻെറ ഫലമായാണ് വരൾച്ച അവസാനിച്ചത്. പിന്നീട് നടത്തിയ ഒരു യാഗത്തിൻെറ ഫലമായി ലോമപാദനും കുട്ടികളുണ്ടായി. ദശരഥമഹാരാജാവിനു വേണ്ടിയും ഋഷ്യശൃംഗൻ ഇപ്രകാരമൊരു യാഗം നടത്തിയിരുന്നു. അങ്ങിനെയാണല്ലൊ ദശരഥന് ദിവ്യപുത്രൻമാരായ രാമനും സഹോദരൻമാരും ഉണ്ടായത്.

ഇനി ഞാൻ യദുവംശത്തിൻെറ കഥ പറയാം. ഇതു കേൾക്കുന്നതു കൊണ്ടു പോലും ഒരുവൻ സർവ്വ പാപങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷനേടുന്നു. കാരണം ഭഗവാൻ സ്വയം ഈ വംശത്തിലവതരിച്ച് മനുഷ്യനായി കഴിഞ്ഞുവല്ലോ. സഹസ്രജിത് ക്രോഷ്ടൻ നലൻ രിപു തുടങ്ങിയവർ യദുപുത്രൻമാരായിരുന്നു. യയാതിയുടെ മറ്റൊരു പുത്രനാണല്ലോ യദു. ഈ വംശത്തിലാണ് കൃതവീര്യപുത്രനായ കാർത്തവീര്യാർജുനൻെറ ജനനം. അദ്ദേഹത്തിന് ദത്താത്രേയനിൽ നിന്നും ആത്മജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചു. ദത്താത്രേയൻ ഭഗവാൻെറ അംശാവതാരം തന്നെ. അർജുനന് പലേ മന്ത്രശക്തികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മറ്റൊരുരാജാവും മഹിമയിലും പ്രൗഢിയിലും അർജുനനോടൊപ്പം നിലനിൽക്കുമായിരുന്നില്ല. എൺപത്തിഅയ്യായിരം വർഷം അദ്ദേഹം രാജ്യം ഭരിച്ചു. മധു ഈ അർജുനൻെറ പിൻതലമുറക്കാരനാണ്. വൃഷ്ണി മധുവിൻെറ പുത്രനും. യാദവകുലം യദു മധു വൃഷ്ണി എന്നിവരിലൂടെയാണ് നിലവിൽ വന്നത്. യദുകുലത്തിലെ മറ്റൊരു വിഖ്യാതനാമം ശശബിന്ദുവിൻേറതാണ്. അദ്ദേഹം മഹാനായ ഒരു യോഗിയും അത്യുന്നത ഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലവുമായിരുന്നു.

പിന്നീട് ജ്യാമഘൻ ഈ കുലത്തിൽ പിറന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാര്യ ശൈബ്യക്ക് കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാര്യയെ പേടിച്ചിരുന്ന ജ്യാമഘൻ മറ്റൊരു വിവാഹം കഴിച്ചതുമില്ല. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ ഭോജരാജ്യത്തെ കീഴടക്കി സമ്മാനമായി ഭോജരാജകുമാരിയെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. രാജരഥത്തിൽ മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ കണ്ട് ശൈബ്യ കോപിഷ്ഠയായി. എന്നാൽ രാജാവ് രാജ്ഞിയെ സമാധാനപ്പെടുത്താൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. ഇവൾ നിൻെറ സ്നുഷയാണ്. രാജാവ് പേടിച്ചു വിറച്ചുകൊണ്ടാണിതു പറഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ട് ദേവതകളും പിതൃക്കളും രാജാവിൽ ദയ തോന്നി ശൈബ്യക്ക് ഒരു പുത്രനെ നൽകി. കാലക്രമത്തിൽ ഇപ്പുത്രൻ ഭോജരാജകുമാരിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു. വിദർഭനെന്നാണീ രാജാവിൻെറ നാമം.

ॐ

ശ്രീമദ്ഭാഗവതം നിത്യപാരായണം 216-ാം ദിവസം

യദാ യദേഹ ധർമ്മസ്യ ക്ഷയോ വൃദ്ധിശ്ച പാപ്മന:
തദാ തു ഭഗവാനീശ ആത്മാനം സൃജതേ ഹരി: (9-24-56)
യസ്യാനനം മകര കുണ്ഡലചാരുകർണ്ണ
ഭ്രാജത് കപോലസുഭഗം സവിലാസഹാസം
നിത്യോത്സവം ന തതൃപുർദൃശിഭി: പിബന്ത്യോ
നാര്യോ നരാശ്ച മുദിതാ: കുപിതാ നി മേശ്ച (9-24-65)

ശുകമുനി തുടർന്നു:
വിദർഭന്റെ വംശീയരാണ് സാത്വതനും ദേവാവൃധനും ബഭ്രുവും. ഇവർ പ്രശസ്തരായി. സാത്വതന്റെ ഏഴാമത്തെ പുത്രനാണ് മഹാഭോജൻ. സത്വൃത്തനും ശാന്തനുമായിരുന്ന മഹാഭോജന്റെ വംശക്കാർ ഭോജൻമാർ എന്നറിയപ്പെട്ടു. ആഹുകപുത്രൻമാരായ ദേവകനും ഉഗ്രസേനനും ഈ വംശത്തിലാണ് പിറന്നത്. ദേവകന് അനേകം പുത്രൻമാരും പുത്രിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിലൊരാളാണ് ദേവകി. വസുദേവൻ എല്ലാ സഹോദരിമാരേയും വിവാഹം ചെയ്തു. ഉഗ്രസേനനും കുറെ കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു. അതിലൊരാളാണ് കംസൻ. മറ്റൊരു പിൻതലമുറക്കാരനായ ശൂരസേനന് വസുദേവനടക്കം പത്തു പുത്രൻമാർ. വസുദേവൻ ജനിച്ചപ്പോൾ ആകാശത്ത് പെരുമ്പറ മുഴങ്ങിയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആനകദുന്ദുഭി എന്നും പേർ. ശൂരസേനന് കുന്തിയും മറ്റ് നാലു പുത്രിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. കുന്തി ദുർവാസാവു മുനിയെ സേവിച്ച് ഒരു ദിവ്യമന്ത്രം വശത്താക്കിയിരുന്നു. ജിജ്ഞാസകൊണ്ട് കന്യകയായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ മന്ത്രമൊന്ന് പരീക്ഷിക്കാൻ കുന്തി തീരുമാനിച്ചു. സൂര്യദേവൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് അവൾക്കൊരു പുത്രനെ നൽകി. അപമാനം ഭയന്ന് ആരുമറിയാതെ അവൾ കുഞ്ഞിനെ ഒരു പെട്ടിയിലാക്കി നദിയിലൊഴുക്കി. കുന്തിയുടെ സഹോദരി ശ്രുതദേവ വൃദ്ധശർമ്മനിലൂടെ ദന്താവക്രന് ജൻമം നൽകി. രാക്ഷസഗുണങ്ങളാണയാൾ പ്രകടിപ്പിച്ചത്. മറ്റൊരു സഹോദരി സ്രുതസ്രവയ്ക്ക് ചേടിരാജാവിലൂടെ ദമഘോഷൻ ശിശുപാലൻ എന്നീ പുത്രൻമാരും ഉണ്ടായി. ഇവരും രാക്ഷസീയസ്വഭാവക്കാരായിരുന്നു.

വസുദേവന് ദേവകിയും സഹോദരിമാരുമായി പലേ ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. രോഹിണിയിൽ ബലനും മറ്റു കുട്ടികളും അദ്ദേഹത്തിന് ജനിച്ചു. ദേവകിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് പലേ കുട്ടികളും ജനിച്ചു. ഭഗവാൻ സംഘർഷണൻ. ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ. അങ്ങയുടെ മുത്തശ്ശി സുഭദ്ര എന്നിവർ ദേവകീ സന്താനങ്ങളത്രെ.

“എവിടെയാണോ ധർമ്മച്യുതിയുണ്ടാവുന്നത് എവിടെയാണോ പാപം വർദ്ധിക്കുന്നത് അവിടെ ഭഗവാൻ അവതരിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വം മുഴുവനും സൃഷ്ടിച്ച് പരിപാലിച്ച് സംഹരിച്ച് ഭഗവാന്റെ മായാവിലാസം പ്രകടമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭഗവൽകൃപയാൽ ഒരുവൻ എല്ലാ പരിണാമവികാസത്തിൻേറയും അന്തിമലക്ഷ്യമായ ആത്മസാക്ഷാത്കാരത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നു. ഭൂമി രാജാക്കൻമാരുടേയും ഭരണകർത്താക്കളുടേയും വേഷമണിഞ്ഞ രാക്ഷസർ ഭരിക്കുമ്പോൾ ഭഗവാൻ സ്വയം കൃഷ്ണനും സംഘർഷണനുമായി അവതാരമെടുത്ത് പലേ അത്ഭുതങ്ങളും ചെയ്തു. ഈ മഹിമാവിശേഷങ്ങൾ ഒരിക്കലെങ്കിലും കേൾക്കുന്നവർക്ക് കർമ്മപാശത്തിൽനിന്നും മോചനം ലഭിക്കുന്നു. തന്റെ ഓരോ വാക്കിലും ചിന്തയിലും പ്രവർത്തിയിലും ആഹ്ലാദജനകങ്ങളായ ലീലാവിനോദങ്ങളിലും ഭഗവാൻ തന്റെ സമകാലീനർക്ക് അതീവസന്തോഷം പ്രദാനം ചെയ്തു. അവർ -പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രീജനങ്ങൾ- ഭഗവാന്റെ പരമസുന്ദരമായ മുഖകമലം ദർശിച്ച് തൃപ്തി വരാതെ നിമിയോട് അസഹ്യത പ്രകടിപ്പിച്ചു. കൺപീലികളെ ഇടക്കിടയ്ക്ക് അടപ്പിച്ച് ഭഗവൽദർശനത്തിന് ഭംഗം വരുത്തുന്നത് നിമിയാണല്ലോ. ”